

اداره خانی :
فکله بحشبه بازاری صافخیر خاندہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آرستورولوس د. خریستیدیس

'Ασ' Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

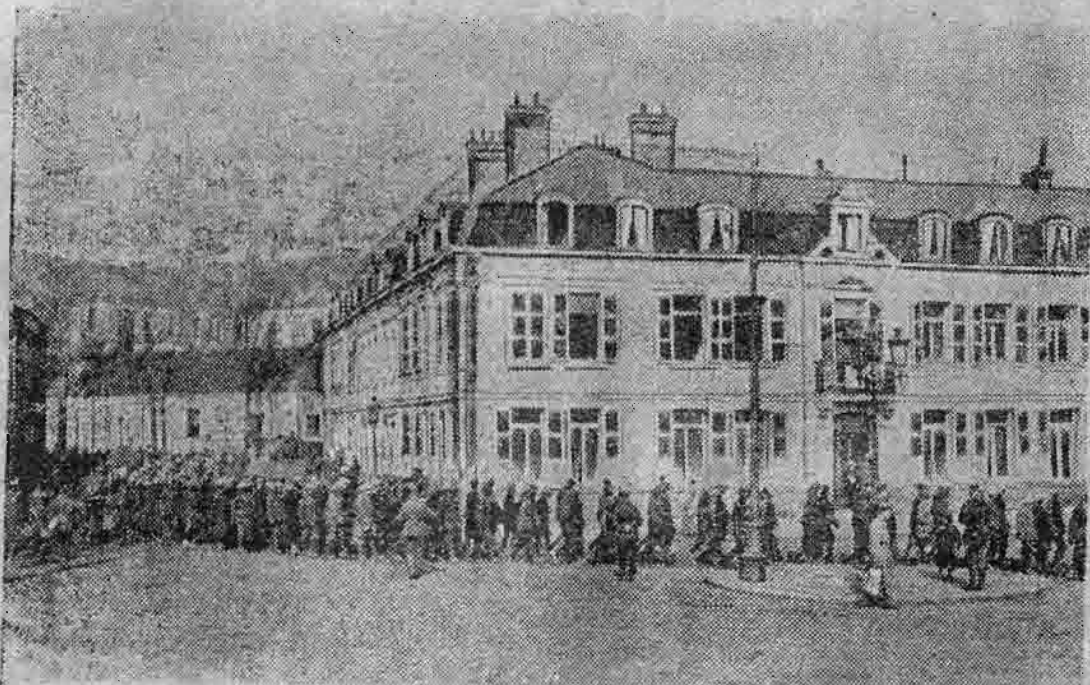
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανίας μετὰ τοῦ ἐπιτελάρχου του.

Ὁ Μέγας Δούξ Λουδοβίκος τῆς Ἑσσης.

Ἄγγλοι αἰχμάλωτοι πρὸ τοῦ διοικητικοῦ μεγάρου ἐν Δουαί.

Ὁ πρωθυεράρχης τῆς Βαυαρίας καρδινάλιος Dr von Bettinger.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Σήμερα ο 'Απόστολος Παύλος όμιλεί δι' εαυτόν' μάς λέγει, ότι είναι ο ελάχιστος των 'Αποστόλων και ότι δεν είναι καν ικανός να ονομάζεται 'Απόστολος, αφού έδωξε την 'Εκκλησίαν του Χριστού. 'Εν τούτοις, είναι, ότι είναι, έξ αιτίας της χάριτος, της γενομένης προς αυτόν παρά του Κυρίου. Είς ταύτα δέ εύθως σπεύδει να προσθέσῃ, ότι η χάρις του Θεού δεν έμεινε κενή παρ' εκείνω, αφού — τό όμολογεί — περισσότερο πάντων έκοπίασεν.

Η τελευταία όμολογία του Παύλου ενδιαφέρει ήμάς σήμερα περισσότερο. Θα άφιερώνωμεν την στήλην ταύτην εις εξέτασιν της χάριτος και εις την εκδήλωσιν ταύτης.

Ουδείς, βεβαίως, δύναται ν' άρνηθῃ την ύπαρξιν της χάριτος παρά τῷ ανθρώπῳ. 'Εκάστη ψυχή, κάθε ύπαρξις, έχει έν εαυτῇ ποσόν τι αγαθών τάσεων, ιδιαιτέραν τινα ικανότητα προς τό αγαθόν, μίαν έφεσιν προς τι ώραϊον και εύγενές. Αυτό, βεβαίως, είναι ή κατά τόν 'Απόστολον χάρις. Χάρις, έπίσης, είναι και ή φωτεινή ιδέα, ή όποια διανοίγει τά έγκεφαλικά σκότη και καταυγάζει την διάνοιαν, χάρις είναι ή πνευματική εύθυωρία και ή ήθικη ανάνηψις.

'Αλλ' ή χάρις, αν άποτελῃ τόν πρώτον σπινθήρα, τό έναυσμα της άπαρχῆς, δεν συμπληροῦται και ούδέν επιτελεί τό μέγα και έπωφελές, αν δεν συνοδεύεται άπό πολλήν προσπάθειαν, επίμονον κόπον, άδιάπτωτον ένδιαφέρον, επιμονήν και έγκαρτέρησιν. Αυτό, βεβαίως, είναι τά κεφάλαια, τά όποια πρέπει ο άνθρωπος να καταβάλλῃ έξ εαυτοῦ, άκριθώς δια να τονώσῃ την χάριν, δια να την καταστήσῃ γόνιμον εις γενναία έργα.

'Αν ή χάρις άποτελῃ τόν πρώτον σπινθήρα, δλα τά άλλα στοιχεία είναι αϊ εύφλεκτοι υλαι, επί τών όποιων ο αγαθός και φωτοδότης σπινθήρ θέλει εκδηλωθῃ. Μήπως θα ιδεχόμεθα τάς θωπείας τών ήλιακῶν ακτίνων άνευ της παρουσίας του αϊθέρος και μήπως άνευ άέρος θα ύπήρχε δι' ήμάς ήχος;

Δέν απαιτεῖται, λοιπόν, μόνον ή έξωθεν χάρις' όφείλει να συντελέσῃ ο άνθρωπος προς ένίσχυσιν της, να καταβάλλῃ τοῦς κόπους του, να διαθέσῃ την επιμέλειάν του, να έντείνῃ τάς προσπάθειάς του.

Αυτό μάς διδάσκει ο 'Απόστολος, αυτό μάς λέγει και ή πείρα. "Ας μή αναμένωμεν τά πάντα έξωθεν' παρ' ήμῶν αὐτῶν δυνάμεθα να άντλήσωμεν πολλά, άφθονα εκ τῶν κόπων και τῶν προσπαθειῶν μας, όταν αὐται κατατείνωσιν εις έν εύγενές ιδανικόν.

ΛΟΓΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΛΗΘΗ

Κυριακή βράδυ εις τόν κήπον τόν βλέπω να με πλησιάζῃ χλωμός, κατηφής, έξηνητημένος. Μόνον άπό τά μάτια του τά βαθουλά έξέφευγον άστραπαί. 'Ερρίφθη, δεν έκάθησεν, εις τό καθίσμα, ποῦ έμενε κενόν παρὰ τό αὐτό τραπέζιακί και μοῦ λέγει:

— Ξύθεις τί είναι δυνατόν να συντελέσῃ περισσότερο εις τόιωσιν της μνήμης;

— Κατά τόν 'Αριστοτέλη, έσπευσα να τοῦ άπαντήσω, ή μνήμη διατηρεῖται άκμαία δια τῶν συγχῶν έπαναλήψεων.

— 'Αφῃσ τόν 'Αριστοτέλη. 'Εκείνος μιλοῦσε, φίλε μου, δια τά χρόνια τά δικά του, δια την εποχήν του. Στήν δική μας την εποχή τίποτε δεν δυναμίνει τόσον την μνήμην, όσον ένα σκαμνί...

— 'Ισως, όταν ριφθῃ κατακέφαλα...

— 'Οχι, παράτησε τοῦς άστεϊσμούς και άκουσέ με. Λοιπόν, σοῦ έλεγα, ότι δυναμωτικόν της μνήμης άπάντασιν είναι ένα σκαμνί, όταν τό σκαμνί αὐτό είναι γερό, όταν τό κατέχεις, όταν κάθουσαι επάνω του και είσαι, κυριακάτικα, στο βραδί.

— Έσπευσα να έξετάσω την φυσιογνωμίαν του με περιέργειαν. Τά κυνικά καύματα έχουν πλέον παύσει. Τί, τάχα! εμποροῦν άκόμη να θάματουρηώσιν και αφού παρῶσιν; ο καυμένος ο φίλος μου τά είχε χάσει και τόσον εξαφνα! Χθές άκόμη ήτο στα λογικά του.

Φαίνεται, ότι — αν και δεν τοῦ είπα τίποτε — κατέρθησε ν' αναγνώσῃ τῶς μουσικῶς σκέψεις μου εις τό πρόσωπόν μου και διεμορφωθῇ.

— 'Οχι, αγαπητέ, δεν είμαι τραλλός, αλλά παρ' όλίγων να γίνω. 'Αν θέλῃς, άκουσέ με και ύστερα κρίνε.

Και, αφού έρρόφησεν ένα ποτήρι νεροῦ, ήρχισεν να μοῦ διηγῆται τά εξῆς:

Είχα δια σήμερα μίαν πρόσκλησιν εις την Χάλκην. Προσηνύετο καλόν γεῦμα και καλή συντροφία. 'Ο άμφιτρώων μας δεν διέψευσε τάς ελπίδας μας, παρέθεσεν ο,τι ήδύτατο να φαντασθῇ εἰς γαστριμαργίαν και συνεκέντρωσιν και δύο-τρία πολυ εύχάριστα και ένδιαφέροντα πρόσωπα. Το γεῦμα διεξήχθη θαυμάσια, ή συνομιλία, ποῦ ίσηκολούθησεν, ύπήρξε γοητευτική' έν τούτοις, ήναγελάσθη να την διακόψω άπό μίαν σκέψιν προνοίας. 'Εγνώριζα, ότι τό βαρόνι, και τό πρώτο άκόμη, της επιστροφῆς, έρχεται άπό την Πρίγκηπο γεμάτο και καταδικάζει τοιουτοτρόπως τοῦς Χαλκηνούς εις όρθοστασίαν.

Την όρθοστασίαν δεν αγαπῶ διόλου, και μάλιτα ύστερ' άπό έν τέτοιο ώραιο γεῦμα. 'Επειδὴ δέ ξέρω, ότι ή όξια κάθε σκδρομῆς — και κάθε πράγματος άκόμη — έξαρτᾶται άπό την άξίαν τοῦ έπιλόγου της, δι' αὐτό άφίνω και συντροφίαν και ανάπαυσιν, παίρνω μιά βάρκα και φθάνω στην σκόλα της Πρίγκηπου. Τρέχω μέσα εις τό βαρόνι και άρπάζω ένα σκαμνί. Τί εύτύχημα! Εμποροῦσα πλέον να είμαι ήσυχος. 'Ο έπιλόγος της σκδρομῆς μου προσηνύετο θαυμάσιος. 'Ο όριζων — καθὼς έλεγον τά πολιτικά δαλτία τῶν εφημερίδων άλλοτε, εις τάς παραμονάς του εύρωπαϊκοῦ πολέμου — ήτο ανέφελος, δεν είχε οὔδὲ τό ελάχιστον συναράκι. Συνναράκι δέ ξύθεις τί είναι εις την περίστασιν αὐτήν; ή φυσιογνωμία κάποιος γνωστῆς ή μάνερος φίλου. Ουδείς τοιοῦτος έφαίνετο. "Όλοι οί γύρω μου όρθιοί, ήσαν άγνωστοί. 'Εγὼ απέλαμβανον την εύτυχίαν μου' την απέλαμβανον τοσοῦτω μάλλον εύχαριστως, όσῳ έβλεπον τά βασάνα της όρθοστασίας τῶν άλλων.

— Έξαφνα, βλέπω να με πλησιάζῃ εἰς τελείως άγνωστος, με κοιτάζει κατάματα, με χαιρετᾷ, τόν άντιχαιρετᾷ με άπροθυμίαν, την όποιαν έκατάλαβε.

— Πῶς; δεν μ' ένθυμείσθε; μοῦ λέγει' τόσον εύκολα, λοιπόν, λησμονεῖτε τοῦς φίλους σας; Προσεπάθησα να ένθυμηθῶ ποῖος ήτο, έβασά-

νισα την μνήμην μου. Τίποτε' τά πάντα μοῦ έλεγον, ότι δεν ξέρω διόλου τόν άνθρωπον αὐτόν.

— Σᾶς δικαιολογῶ, έν τούτοις, έξηκολούθησε με τόνον συγκαταβάσεως. "Εχετε τόσας άσχολίας! 'Αλλ' ή άμνησία σας με θίγει προσωπικῶς. Δεν ένθυμείσθε, λοιπόν, τόν κύριον Κουρκίδη, τόν όπολον συνηνῆσθε προ έπταετίας ή όκταετίας, περιστευ, εις ένα χωρόν της 'Αδελφότητος; τότε, βέβαια, είσατε νεώτερος κατὰ έπτά ή όκτώ έτη...

— Τόν κύριον Κουρκίδη; ίσατέλοβα. Είσατε, λοιπόν, ο κύριος Κουρκίδης; και έπὸ τότε, λοιπόν, λείπετε άπό την πόλιν μας;

— 'Οχι, δεν έλειψα διόλου, και μάλιστα ένυμφαύθη και, ά propro, να σᾶς συστήσω την κυρίαν μου.

Μα την όλήθεια, δεν είξευρα ποῦ ν' άποδώσω αὐτήν την διάχυσιν. Με άναγιωρίζει ύστερα άπό έπτά ή όκτώ έτη, μοῦ συνιστᾷ την γυτοικά του και, ένῳ επί τόσον χρονικόν διάστημα δεν έδειξε κανέν σημαῖον ζωῆς, ένῳ δεν είξευρα, αν ζῶ ή αν πέθανε, τώρα με πλησιάζει και με κοπλιμεντάρει. Δεν είξευρα ποῦ ν' άποδώσω αὐτήν την τιμήν. Είς τό πνεῦμά μου, εις τό πρόσωπόν μου, εις την κοινωνικήν θέσιν μου; Την στιγμήν εκείνην τό σκαμνί, επάνω εις τό όπολον έκαθήμην, έριξε' δεν έκατάλαβα εύθως την σημασίαν τοῦ τριζιματός εκείνου. 'Υστερα την ένόησα.

Τό σκαμνί, λοιπόν, μοῦ έλεγε:

— Κοιτέ και ήλιθισ, τά κοπλιμεντά αὐτά του φίλου σου άπαυθύνονται για μένα. "Αν σ' έβλεπε όρθόν, δεν θα σ' άνεγνώριζε, θα σε ξεχνοῦσε ένα ή δύο χρόνια άκόμα, καθὼς σ' έξέχασε οκτώ. 'Αλλά σε είδε να κάθουσαι' λοιπόν, ήγῶ, τό σκαμνί σου, ένδυνάμωσα την μνήμην του.

Τό σκαμνί δεν είχεν άδικον, διότι μετά δύο λεπτά τόν άκούω εις μίαν γλώσσαν πολύ οικειαν να μοῦ λέγῃ, κυτωπῶντας φιλικῶτα τόν όμῶν μου:

— Βεβαίως, αγαπητέ, θα κουράσθηκες να κάθουσαι' να εύκαιρία να προσφέρῃς τό καθίσμα σου εις την κυρίαν...

Και με μίαν μίνησιν φιλικήν — να δὲ ή ώρα! — με σηκώνει και καθίζει την σύζυγόν του, την κυρίαν του!

'Ιδού, λοιπόν, άπομένω όρθιος! 'Αφήμα τό γεῦμά μου μισό, δεν επέλαυσα την συντροφία μου, έπλήρωσα μισή λίρα βαρκαδιάτικα, δια να φθάσω εγκαίρως στο βαρόνι, και γιατί όλ' αὐτά; δια να μείνω όρθός επί διάστημα δύο ώρῶν, ένῳ είχα σκαμνί και ήμην κάτοχός του. Και, μάλιστα, δι ένα άνθρωπον, ποῦ είχα — λέγει — συναντήσῃ προ έπταετίας και ο όπολος, ίσως, πάλιν μ' ένθυμηθῇ ύστερα άπό δέκα χρόνια.

'Εθύμωσα με τόν άδιάκριτον εκείνον δια την θρασύτητά του, αλλά, περισσότερο άκόμη, με τόν εαυτόν μου, δια την άδυναμίαν μου, και άπεμακρύνθη, έγκαταλείπων τό σκαμνί...

'Ενῳ διηγᾶτο αὐτά ο φίλος μου, έβασανίζετο άπό φρικτήν αγωνίαν. 'Εσπόγγισε τόν ιδῶτα του μετώπου του και έρρόφησε δεύτερον ποτήρι νεροῦ.

Τόν έλυπήθην.

— 'Επρῆσε να κόμης και σὺ τά ίδιον, τοῦ είπα.

— Δηλαδή;

— Να βρῆς και οὐ κανένα φίλον, ποῦ είχες να ίδῆς προ έπταετίας...

— Τό έκαμα... 'Επλησίασα κάθε γνωστόν μου καθήμενον, μα κανείς δεν μ' ένθυμείτο' δλαι έβλεπον τόν όρίζοντα, την θάλασσαν, τόν οὐρανόν και κανείς δεν μ' άνεγνώριζε. Γιατί; διότι δεν είχα θέσιν, δεν ήμην ο καθήμενος, διότι ήμην επιτιμῶντες δια την άγασίαν των.

'Εοίπησεν όλίγον και ύστερον συνεπέρανε:

— Είχα, λοιπόν, άδικα να σοῦ λέγω, ότι ένα σκαμνί είναι τό κολλίτερον τοιωτικόν της μνήμης ή όχι;

Και, με την έρώτησιν αὐτήν, έφυγε δραμαίως.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο κ. ΚΟΥΡΟΥΠΑΚΗΣ ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΣ!

Μόλις εξύπνησεν ο κ. Κουρουπάκης, μετέβη, κατά την συνήθειάν του, πρὸ τοῦ κατόπτρου νὰ λάβῃ διαφόρους κομμῶς πόζας, διευθετῶν τὴν κόμην του πρὸς τὰ ὄπισθον, θωπεύων τοὺς κατὰ τὸν τελευταῖον τρόπον κομμένους μύσιμας του, ἢ βάζων καὶ βγάζων τὰς διόπερας του. Ὁ κ. Κουρουπάκης, ὁ κ. Ἰσιδωρὸς Κουρουπάκης, εἶναι νέος μόλις εἰκοσιεπτά ἐτῶν, ὑπάλληλος Τραπεζίτης καὶ ποιητῆς. Χθὲς, μάλιστα, τὸ βράδυ, ἐώρτασε μὲ μίαν θαυμασίαν ἐπερίδα τὴν πενταστηρίδα τῆς φιλολογικῆς του δράσεως. Μάλιστα, πέντε εἴη ἀκριβῶς συνεπληρώθησαν, ἀφότου ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ περιοδικὸν «Σκόρπια φύλλα» τὸ πρῶτον ποίημά του. Τώρα, μερικαὶ κακαὶ γλῶσσαι θέλουν νὰ εἰποῦν, ὅτι εἶχε τότε πληρώσει ἀδρότητα διὰ νὰ δημοσιευθῇ τὸ ποίημα ἐκεῖνο, ἀλλ’ ἐπὶ τέλους ξεύρομεν πόσον ὁ κόσμος ῥέπει πρὸς τὴν κακολογίαν.

Ἐνῶ ὁμοῦ, ὁ κ. Κουρουπάκης ἀνεπόλει τὰ εὐφρόσυνα σημεῖα τῆς ἐπερίδος καὶ ἐπανελάμβανε πρὸ τοῦ κατόπτρου τοὺς καλλιτεχνικοὺς μορφασμούς του, ἢ θάϊσα του, ἢ κ. Εὐσεβία, ἔκρουσε δειλά-δειλά τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἠρώτησεν:

— Ἰσιδωράκη, εἰς πῆρες τὴν φωτογραφία σου ἀπὸ τὸ σαλόνι;
— Ποιά φωτογραφία; εἶπεν ἐκεῖνος, ἡμικλείων τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐκείνην, ποῦ εἶναι στὸ σεβαλέ, ἄνω στὸ πιάνο;
— Ναι, ἐκείνην.

— Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! κυττάξτε καλὰ, ἐγὼ δὲν ἐπῆρα τίποτε. Πῶς χάθηκε! Περιέργων... Σκαλιζτε, σκαλιζτε!

Καὶ, σταυρώσας τοὺς βραχίονάς του, ὁ κ. Κουρουπάκης ἠτένισε πρὸς τὸ ἄπειρον, ἐντὸς τοῦ κατόπτρου πάντοτε, λαμβάνων τὴν σάσιν τῆς φωτογραφίας του.

Ἄφνης ὁμοῦ μειδίαμα γλυκύτατον διεχύθη ἐπὶ τῆς παρωγισμένης μορφῆς του... Βέβαια, διελογίσθη, αὐτὸ εἶναι: χθὲς τὸ βράδυ κάποιος θαυμαστής μου θὰ τὴν ἔκλεψε. Δὲν ἔχομεν ἐδῶ χιλιάδας παραδειγματῶν! εἶναι πλέον συνήθεια, νὰ κλέπτουν τὰς φωτογραφίας τῶν περιώνυμων προσώπων. Αὐτὸ θὰ πῆ φήμη, αὐτὸ θὰ πῆ δόξα, ἐσκέφθη, καὶ ἐπέσπευσε τὴν ἀμφίσειν του.

Ἄφου ἔκαμεν εἰς τοὺς οἰκίους του θυελλώδεις σκηνὰς διὰ τὴν κλοπὴν τῆς φωτογραφίας, ἔσπευσεν εἰς τὴν Τράπεζαν. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ταμίου κ. Γκιουβαρλάκη παρητήρησε συγκέντρωσιν συναδέλφων. Ὁ κ. Γκιουβαρλάκης εἶναι τεσσαρακοντοῦτης περίπου. Εὐτραπέστατος, μὲ παχύτατον τράχηλον, καὶ ἰδίᾳ μὲ τεραστῶν διαστάσεων ὀλοστρόγγυλον, ὡς ρωμαϊκὸν πίθον, κοιλίαν, φορεῖ, χειμῶνός τε καὶ θέρους, λευκὸν λαιμοδέτην καὶ λευκὸν γιλέκι, κομψωμένον ἢ Ἰεδοπαρῆ, καὶ ἀγαπᾷ νὰ θεωρῆται ὡς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων. Μία δὲ φήμη ἐνυκλοφόρει ἕνα διάστημα μετ’ ἐπιτάσεως, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῆς βυζαντινῆς ὑποθέσεως ἐκείνης τραγωδίας, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ ἰδιόζων εἰς αὐτὸν humor ἐκουτηρίασεν ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης τότε, ὡς εἰσηγητῆς τῆς ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου πρὸς βράθεισιν δραματικῶν ἔργων.

Πρὸς τὴν συζητήσασιν ἐκείνην ὁμηγύριον ἔσπευσε καὶ ὁ ἡμέτερος κ. Κουρουπάκης, ζητῶν τρόπον νὰ ἀναφέρῃ, νὰ βροντοφωνήσῃ τὸ μέγα γεγονός τῆς κλοπῆς τῆς φωτογραφίας του.

Εὐτυχῶς, αὐτὸς ὁ ἴδιος κ. Γκιουβαρλάκης τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀμηχανίας του, ἀναφωνήσας:

— Χαῖρὸ δῶ! τί τράχει, κύριε Κουρουπάκη; καὶ συγχυσμένον σὲ βλέπω.

— Ὅταν ὁ κ. Κουρουπάκης ἀντελήφθη, ὅτι συνέκνεντρεσε τὰ βλέμματα πάντων τῶν παρισταμένων, εἶπε μὲ ὕφος τραγικόν:

— Ἀφήστε ταί! εἰμεθα ἄνω-κάτω! χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὴν ἐπερίδα ἐχάθη ἡ φωτογραφία μου ἢ καλή. Τὴν εἶχα κάμει τότε, ποῦ πῆγα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ, ξεύρετε, τὴν ἀγαποῦσα πολὺ.

Ὁ λογιστῆς κ. Ἀνανίας Ἀνθίδης, ἕνας τύπος κἀτισχνος, αἰωνίως μὲ γκριζαν στενὴν περιβολήν, ἀναδεικνύουσαν ἐκὶ μᾶλλον τὴν ἰσχυρότητα του, ἐλάθε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον. Ἦτο θαυμαστής τοῦ κ. Κου-

ρουπάκη, ἔγραψε δ’ ἄλλοτε καὶ αὐτὸς ποιήματα, ἀλλ’ ἄφηναν οἱ οἰκογενειακοὶ περιορισμοί! Φαντασθῆτε! Ἐνυμφεῦθη εἰκοσαετῆς καὶ, ἐνῶ ἦτο μόλις τριακονταπέντε ἐτῶν, ἀπέκτησε μέχρι τοῦδε δεκατέσσαρα τέκνα, ἅπαντα θήλαα, ἐξ ὧν τὰ τρία ἐκάθησαν ζῶντα εἰς τὴν φωτιὴν τοῦ Γενῆ-τσαριστοῦ. Ὁ κ. Ἀνθίδης, λοιπὸν, εἶπε τὰ ἐξῆς μὲ πολλὴν ἀγαθότητα:

— Σὲ συχαίρω, φίλε μου. Πῶς; δὲν τὸ ξεύρεις; Μόνον τῶν ἐνδόξων προσώπων κλέπτουν τὰς φωτογραφίας. Ἐσὺ εἶσαι πλέον περιώνυμος! Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ πάθης αὐτὸ, ποῦ ἐπαθες.

Ἐνῶ ὁμοῦ ἔλεγεν ταῦτα, ὁ κ. Κουρουπάκης μὲ πολλὴν δυσκολίαν προσεπάθει νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ μειδίαμα τῆς ἀγαλλιάσεως, τὸ ὁποῖον ἐπέμενε νὰ περιχυθῇ ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἀπὸ δὲ τοὺς ὀφθαλμοῦς τοῦ κ. Γκιουβαρλάκη ἐξήστραψε λάμψιν σατανικὴν. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς φαρδύϊας-φαρδύϊας πολυθρόνας του, παρατηρῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ, ἔχων τοὺς βραχίονας κρημαμένους, ὁμοιάζων ἀπολύτως πρὸς Σειληνὸν ἀναπαυόμενον, ἀνελογίσθη, ὅτι τοῦ ἐπαρουσιάζετο ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ τὴν σύνταξιν τοῦ σατυρικοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Καρακάξια», δημιουργῶν ἐναντίον τῆς ἕνα ἀκόμη ἐχθρῶν. Δὲν ἔπαυον, πράγματι, οἱ κύριοι τοῦ ἔνταροφύλλου ἐκεῖνου νὰ γελοιογραφοῦν τὴν ὀλοστρόγγυλην κοιλίτσα του, ὡς καὶ τὴν εἰς ὄλους ἀδλαβῆ ἀκράτητον φιλυπνίαν του. Τί πικρὰ ποιήματα ἦσαν!

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἐπιβλητικὴν καὶ ἠχηρὰν, ὥστε νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν συζητούντων πρὸς αὐτόν, ἀλλ’ ἄς μὴ λησμονώμεν καὶ ἐκεῖνα τὰ τέρατα τῆς «Καρακάξιας». Δὲν ἐνθυμηταῖς τί εἶπαν, ὅταν ἤρχισαν τὴν ἐκδοσίν των; εἶπαν, ὅτι θὰ σκοτώσουν τοὺς ἀντιπάλους των διὰ τοῦ γελοίου. Λοιπὸν, ἐμεῖς εἰμεθα οἱ ἀντίπαλοί των ἄνοσοι νὰ μᾶς σκοτώσουν. Κύριε Κουρουπάκη! δὲν χωρεῖ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία, αὐτοὶ τῆς «Καρακάξιας» σὲ ἔκλεψαν τὴν φωτογραφία, διὰ νὰ σὲ σκαρῶσουν ποῖος ξεύρει τί εἶδους γελοιογραφίαν. Λογάριασε ποῖος ἀπὸ τοὺς χθεσινούς κελημένους σου ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μαζὶ τους καὶ λύεται τὸ μυστήριον τῆς κλοπῆς.

— Ἔστω, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ μὲ τὴν ἰδίαν ἀγαθότητα ὁ κ. Ἀνθίδης, τὸ παραδέχομαι, σάτυρα, σάτυρα! ἀλλὰ ποῖους σατυρίζουν, παρακαλῶ; Μόνον τοὺς ἔχοντας μεγάλα προτερήματα...

Ὁ κ. Γκιουβαρλάκης ἐπιθύρησεν ἕνα ξεψυχισμένον βέβαιον καὶ προσέβλεψε μελαγχολικῶς πρὸς τὸν μεγαλοπρεπεῖ στόχον τῶν τόσων καὶ τόσων πυρῖνων βελῶν τῆς «Καρακάξιας» καὶ αὐτομάτως πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἴδιον σημεῖον, ἐνῶ ἅπτερον εἰρωνικὸν μειδίαμα διεγράφη ἐπὶ τῶν χειλῶν των.

Ἡ ἀφίξις τοῦ διευθυντοῦ ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν συζητήσασιν καὶ ἅπαντες μετέβησαν εἰς τὰ γραφεῖά των. Ἀλλὰ τὸν κ. Κουρουπάκη δὲν τὸν ἄφηνεν οὐδ’ ἐπὶ στιγμὴν ἡ ἰδέα τῆς δόξης του. Ἦ οὕτως ἢ ἄλλως, ἐσκέπτετο, ἐνῶ ἦτο σκυμμένος ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ἔγινε περιώνυμος! Μάλιστα, ἡ ἰδέα τῆς κλοπῆς ἀπὸ τοὺς γελοιογράφους τοῦ ἤρχετο καλλίτερα, διότι, τοιοῦτοτρόπος, ἠδύνατο πλέον ἐλεύθερα νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ θέματος του, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι περιαιτυλοῦσι. Προχωρῶν εἰς τὰς σκέψεις του, εὗρε, μάλιστα, ὅτι καὶ μία μονομαχία δὲν θὰ ἦτο ἄμοιρος ἐξάρσεως τοῦ γεγονότος καὶ, καταληφθεὶς ἀπὸ τὴν νευρικὴν ἐκείνην ταραχὴν, τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ἡ σύλληψις ἱκανοποιητικῆς τινος ἰδέας, ἤρχισεν νὰ καπνίσῃ βιαστικὰ-βιαστικὰ καὶ ἀπανελημμένως τσιγάρα, ἀγαρθεὶς δὲ σπασμωδικῶς, εὗρε τρόπον νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν θαυμαστήν του κ. Ἀνθίδην τὴν ἀπόφασίν του καὶ νὰ προσκαλέσῃ τὸ βράδυ, εἰς τὰς 5 μ. μ., μερικὸς φίλους εἰς τοῦ Μπαλαμπάνη, νὰ συσκεφθοῦν διὰ τὸ ζήτημα.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, φαίνεται, ὅτι ὑπῆρξε γόνιμον εἰς γεγονότα, διότι ὁ ὁμιλὸς μας, κατέχων εἰς τοῦ Μπαλαμπάνη ἐν τραπέζῃ, ἀριστερὰ τῆς εἰσερχομένης, παρὰ τὰ παράθυρα, ἦτο λίαν τεταραγμένος. Ἰδίως τὸ ζήτημα τῆς μονομαχίας εἶχε λάβει αὐτόχρονον ἀνηουχητικὰς διαστάσεις, χωρὶς εἰς τὰς ἐπιμόνους παροτρύνσεις τοῦ κ. Γκιουβαρλάκη.

— Τί φοβάσαι, βρε ἀδελφέ; ἐπανελάμβανεν ἔαυτον εἰς λαμπρὰ ἐπιμαχίαν εἰς τὴν «Union»! δός τους στὸ ψημένον νὰ καταλάβουν.

— Μά, νὰ ἰδοῦμαι, αὐτοὶ εἶναι, ποῦ τὴν ἔκλεψαν; ἔλεγεν ὁ Ἀνθίδης. Ναι μὲν ὁ κ. Καταχανᾶς,

τὸν ὁποῖον ὑποπτεύεσαι, ἐδέχθη τὴν μονομαχίαν, ἀλλὰ τὴν ἐδέχθη, διότι τὸν προεβάλλεις, ἀποδίδων εἰς αὐτὸν τὴν κλοπὴν. Ἄλλως τε, δὲν καταλαμβάνετε, ἐπὶ τέλους, ὅτι οἱ γελοιογράφοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῶν φωτογραφιῶν, διὰ νὰ κάμουν τὰς καρικατούρας των; Τί εἶν’ αὐτὰ!

Καὶ προσέθηκε μὲ ὕφος ταβουλάρειον:
— Ὡ δόξα, δόξα! πόσαι ἐχίδναι κρύπτονται ὑπὸ τὰς δάφνας σου!

Ὅλοι οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τοῦ Μπαλαμπάνη ἐχαιρέτων μετ’ ἐνδειξασαν σεβασμοῦ τὸν ἦρωα τῆς ἡμέρας. Τὸ γεγονός εἶχε διατυμπανισθῆ περὶ ἐπὶ ὀρβί, καὶ ὄλοι, καίτοι διαφωνοῦντες ὡς πρὸς τὰ ἐλατήρια τῆς κλοπῆς, συνεφώνουν ὁμοῦ εἰς τὸ ὅτι, ὁ κ. Κουρουπάκης ἔγινε περιώνυμος!

Ἐίχεν ἤδη σκοτινιάσει ἀρκατὰ, ὅτε δύο γυναῖκες, σκεπασμέναι μὲ μίτρες, ἐστάθμευσαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ Μπαλαμπάνη μετὰ δειλίας. Ἦσαν ἡ θεία τοῦ κ. Κουρουπάκη, ἡ κ. Εὐσεβία, καὶ ἡ νεαρὰ ὑπηρετρία των Τέρψω.

— Ἄντε μάνι-μάνι, Τέρψω, εἶπεν ἡ κ. Εὐσεβία, πῆγαινε πέστου το.

— Ἐντρέπομαι, κυρία, πῶς νὰ μῶ μῆσα σὲ τόσο κόσμο!

Εἰς ὑπηρετῆς τοῦ ζυθοπωλείου, ἐξεληθὼν, διηυκόλυσε τὴν κατάστασιν.

— Νά! Πηγαίνετε ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ παράθυρον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἠμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὸν κύριον Κουρουπάκη καὶ νὰ τὸν ὀμιλήσετε χωρὶς νὰ εἰσελθετε.

Ἦ κ. Εὐσεβία ἔδραμε πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος μετὰ τῆς συνοδοῦ τῆς καὶ, ἰδοῦσα τὸν ἀνεψιὸν τῆς, ἀνεφώνησε μὲ συστολήν:

— Ἰσιδωράκη! Ἰσιδωράκη!

Ἄλλὰ ποῖος ν’ ἀκούσῃ ἐκείνην τὴν στιγμὴν! ὁ κ. Ἰσιδωρὸς Κουρουπάκης, πλέον μέσα σὲ πέλαγος δόξης καὶ φόβου πρὸ πάντων, ἀμίλει μὲ βλέμματα κατακόκκινα περὶ μονομαχίας καὶ ἐκδικήσεως εἰς τοὺς οὐχ ἦττον ἐξάλλους συντρόφους του. Τέλος, ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν τῆς θείας του καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ λάβῃ ἀπέναντί τῆς τὴν στάσιν τοῦ Αἴαντος τοῦ Μαστιγοφόρου πρὸς τὴν Τέκμησσαν, ὅτε ἡ κ. Εὐσεβία ἔσπευσε νὰ ἐκθάσῃ εἰς ἐπήκοον τὸν σκοπὸν τῆς προσελυσεῖς τῆς.

— Ἰσιδωράκη μου! φῶς στὰ μάτια μας! βρέθηκε, βρέθηκε! μὴ χολοσκάνετε. Καλέ, ἔλα, Παναγία μου! ἕνας κόσμος ἄνω-κάτω ἔγινε!

— Πῶς βρέθηκε! ἀνέκραξεν ἀγρίως ὁ κ. Κουρουπάκης. Τὴν ἔφεραν; θαυμαστής μου τὴν εἶχε πάρει ἢ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὁ Καταχανᾶς, καὶ τὴν ἔφερε ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ διὰ τὴν μονομαχίαν;

— Ὅχι, παιδάκι μου! νά, βρέθηκε, ἀδειάζοντας τὸν μουθᾶ τῶν σκουπιδιῶν μέσα στὴν κούφα τοῦ τσοπτοῦ...

ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

Ἄρεδ’-ἀράδα σὺν ἀργάνια
λευκά, στὸ χῶμα ξαπλωμένα,
τὰ μνήματα στὸ κοιμητήρι
στέκουν βουβά, μαρμαρωμένα.
Κι’ ὁ θάνατος, βοσκὸς, ποῦ ἔχει
νοπάδια ἀμύρτητα στὴ χεῖρα,
ἦσυχος τὰρα τὰ φυλάει
κάτ’ ἀπ’ τὸ μαῦρον κυπαρίσσι.
Δὲν τὰ πηγαίνει νὰ βοσκήσουν,
μηδὲ στὴ βρύση γιὰ νὰ πιθῶν
ἔρχοντ’ ἐκεῖ καὶ τὰ ποτίζου
μὲ δάκρυ, ὅσοι τ’ ἀγαποῦνε.
Κι’ αὐτὸς, στὸν ἰσθμὸ καθισμένος,
κρατεῖ τοῦ πόνου τὴ φλογέρα
καὶ παίζει μαῦρον μοιρολόγι,
ποῦ δὲν τελειώνει νόχτα-μέρα.

Ε.

ΣΚΕΨΕΙΣ

✧ Ἡ δέξια τῶν ἐπαινετῶν εἶναι ἡ δέξια τοῦ ἐπαίνου.

✧ Ἡ συνείδησις ἡμῶν εἶναι κριτικὸς ἀλάνθαστος, ἐφ’ ὅσον δὲν δολοφονοῦμεν αὐτήν.

✧ Αἱ καλὰ πράξεις εἶναι τὸ καλὸν ἐπιχείρημα τῶν καλῶν διδασμάτων.

✧ Τὸ μειδίαμα εἶναι κλύμμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ καρδιά κρύπτεται, θέλουσα νὰ ψευθῇ.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ !

Δέν ήτο δυνατόν νά μή επισύρη τήν προσοχήν τών ενδιαφερομένων τō εις τήν στήλην τών ‘Εντυπόσεων τής εβδομάδος προηγουμένου φύλλου τυτλοφορούμενον άρθρον : «Προστατεύσωμεν τήν κόρην!»

‘Η φωνή του φίλου διευθυντού του ‘Απ’ Ολα», ή ύψωθίσα υπέρ τής διασώσεως τής αιοχρώς και αναλήγτως πλέον, άλλ’ ίσως και άσυναισθήτως καταπατούμενης τιμής και ύπολήψεως τής κόρης, ως φάρος ανέλαμψεν, αίφνης, εν τῷ ζοφερώ και πολυκυμάντῳ πελάγει τής κοινωνικής μακροθησίας και άθλιότητος, έν τῷ ὀκείῳ αὐτῆ καθ’ ἐκάστην ἡθικῶς ναυαγεί.

‘Μικροσκοποῦσα τὸ φύλλον μου, κατέχουσα δέ, ως ἐν τῆς συχνῆς πρὸς τήν κοινωνίαν ἐπαφῆς μου, πλείστα μυστήρια και πολλά γνωρίσματα θύματα ἐν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἀπειρίας και ἀγνοίας τῆς ἀδυνατου κόρης, τάσσομαι πρόθυμος σύμμαχος εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀναστηλάσεως τοῦ γοήτερου αὐτῆς συνηγοροῦντος, διαθήτουσα, πρὸς ἐπίτευξιν τούτου, τήν μικρὰν και ἀσθενῆ ἡθικὴν μου συνδρομήν.

‘Η κόρη, τὸ πλάσμα τοῦτο τῶν ὀνείρων και τοῦ ἰδεώδους κόσμου, ὁ στυλοβάτης τῆς ἀγνότητος, ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας τῶν κοινωνιῶν, ὁ λύχνος τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, κατέστη σήμερον ὁ στόχος τῆς διαφθορᾶς και ἀναιδείας και τὸ παίγνιον τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ὅσως περὶ αὐτὴν ἀσυνειδήτως, ως εὐτελές τι ράκος, εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ἡθικῆς ἀπωλείας.

‘Οχι, δὲν παρουσιάζεται πλέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνδρός ως ὑπέργαιόν τι ἀγαθόν, ἐπιούραν τὸ σέβας, τὴν ἐκτίμησιν και λατρείαν αὐτοῦ, ἀλλ’ ὡς ποικιλόχρωμόν τι ἄθυρον, θαμβόνον αὐτὸν διὰ τῆς ἐξωτερικῆς του μορφῆς και χρησίμου μόνον, δια νὰ διέλθῃ τὰς ὥρας τῆς ἀνίας του, ως πολυτίμητον κόσμημα, διὰ νὰ θέλγῃ τὴν ὄρασίν του και ως εὐγευστος καρπὸς πρὸς μαρτυρασμὸν τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Διὰ τοιούτων βλεμμάτων ὁ ἀνὴρ ζητεῖ σήμερον τὴν κόρην, αὐτὴ δέ, μὴ κατέχουσα ὀρθοτέρας ἄλλας ἀρχάς, τοιαύτη προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃται εἰς αὐτόν.

Ὅτι, τὸ εὐφραύστων αὐτὸ και εὐπαθὲς ὄν, τὸ δειλὸν και ἀδαές τῆς κοινωνίας στοιχεῖον, τὸ τρομάζον εἰς τὰ ἀτυχήματα και τὰς καταγίδιας τῆς ζωῆς, εἰσερχόμενον ἐν αὐτῇ, ῥίπτεται μεθ’ ὅλης τῆς λευκῆς του ψυχῆς, ἀνευ σκέψεως και προσοχῆς, εἰς τὸ πρῶτον συμπαθὲς τοῦ ἀνδρός βλέμμα, κλίνει ἀφόβως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ πρῶτου πάλλοντος δι’ αὐτὴν ἀνδρικοῦ στήθους, ἐπιζῶν, ὅτι εὖρε τὴν ἀληθῆ ἀφοσίωσιν, τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας του. ‘Αλλ’ ὁποῖος εὐρίσκειται ἀπέναντί τῆς ὁ ἀνὴρ; ἄδολος πάσης βεβηλώσεως, μὲ τὸν λευκὸν χιτῶνα τῆς εὐλιρινείας και ἀφοσιώσεως; Τοῦλάχιστον, πολλοί, ἴσως μακρόχρονον διὰ τοῦτο, ὑπερηφάνως ἀπαρητιμοῦσι τὰς πολλὰς καρδίας, ἃς κατέκτησαν. Δι’ αὐτοὺς ἡ κατέκτησις γυναικῶν εἶναι μεγάλη δόξα, εἶναι κατόρθωμα και βεβαίως εἶναι νικητῆς πάντοτε ὁ κατακτητὴν. ‘Επιτροπέται ὁμως ἡ μετὰ τὴν κατέκτησιν δῆσις και λεηλασία; νομίζω, ὅτι ἡ πράξις αὐτὴ ἀνήκει πλέον μόνον εἰς λαοὺς βιοβίτους και ἀπολιτίστους. ‘Ἐπιτροπέται, λοιπόν, και εἰς τὸν ἀνδρα ἡ ἐρήμωσις και ἡ λεηλασία μιᾶς κατακτηθείσης καρδίας;

‘Επιστήσωμεν τὴν προσοχήν ἡμῶν εἰς τὸν συρφετὸν τῶν κορῶν, τῶν συρομένων καθ’ ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Πέραν, εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, εἰς τὰς ἀποβάθρας τῶν ἀμφολοίων και, τέλος, εἰς πᾶν μέτρον εὐκόλως θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι, ὅπισθεν τῆς μάλλον ἐκτραχηλισμένης κατὰ τὸ ἦθος και τὴν ἀμφίεσιν νέας, ὀρημαθὸς ὄλος νέων, και μορφωμένων μάλα στα, ὄχι δὲ κατὰ πολὺ μικρῶν τὴν ηλικίαν, προσκαθοθεῖ νὰ λάβωσι τὸ ἐπαθλον εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐρωτύλων μειδιαιμάτων και τῶν εὐπαθῶν βλεμμάτων τῶν οἱ νέοι οὗτοι, πρόθυμοι εἰς πᾶσαν κίνησιν τῆς, παραδέχονται τὰς ἰδιοτερείας τῆς, ἐπιπροτοσίον εἰς τὰ λεγόμενά τῆς και, ἀνοίγοντες τὸ

στόμα, ἀφίνοσι νὰ πλέττωσι πύρινοι λόγοι, ὡς ἡ ἐξερχομένη λάβα ἐν τῶν κρατήρων τῆς Αἴτης.

‘Ἐκείνη δέ; μὴ ἐμβαθύνουσα, ὡς ἐν τῆς ἄλλιποῦς μορφώσεως, εἰς τὰς ἀνδρικές προθέσεις και, ἱκανοποιούσα τὴν ἔμφυτον αὐτῆς φιλαρέσκειαν διὰ τοῦ θαυμασμοῦ και τῆς λατρείας τῶν πέριξ τῆς, ἀπεκδύεται πᾶν στοιχεῖον λογικῆς και εὐπρεπείας, και ῥίπτεται εἰς τὴν ἡδυπάθειαν και ἀπόλαυσιν. Δυστυχῆς! ἐάν στερῆθῃ ὀπισθεν, θὰ ἴδῃ τὸν ὀλεθρον, ὅστις τῇ ἐτοιμάζει πᾶν τόπον, ἐνθα θὰ πέσῃ θύμα.

Τίς, λοιπόν, δημιουργεῖ τὴν ἐπιπόλαιον, ἐλαφρὸν και φιληδονον κόρην; ‘Αλλὰ και εἰς τὰ ἐργασάσια και κατὰστήματα, ὅπου καταφεύγει, ἵνα διὰ τῆς ἐργασίας τῆς ζητήσῃ τὸν ἐπιούσιον, εὐρίσκει ἐπίσης τὴν ἀτίμωσιν και τὸ αἶσχος. Τίς, τότε, ἐλέγχει και τὸν ὑπεύθυνον ἀνδρα, εἰμὴ μόνον τὴν κόρην αὐτὴν, τὸ ἀσθενές και ἀπροστάτευτον ἐκεῖνο θύμα, τὸ ὁποῖον, ὡς διὰ σφενδόνης, πετᾶται διὰ τῆς ἀνδρικῆς μακροθησίας εἰς τὴν ἀθλιότητα και διαφθοράν;

Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ βαθυπλοῦτου και τὴν οἰκίαν τοῦ εὐπόρου, ὅπου εἰσερχεται μὲ πρόθεσιν νὰ ἐργασθῆ ὡς διδάσκαλος, οἰκονόμος, ράπτρια, ὑπηρετρία και ἐξοικονομητὴ τὰ καθ’ αὐτὴν και τῆς ἀπροστατεύτου οἰκογενείας τῆς, μή, πολλάκις, ἐξ ἐν βλέπομεν ἐξαγοραζομένην και τὴν τιμὴν αὐτῆς διὰ τοῦ χρυσοῦ τοῦ κυρίου ἢ τοῦ υἱοῦ; ‘Ο ἀνὴρ μετὰ ταῦτα ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ νὰ κατέχῃ τὴν αὐτὴν θέσιν και νὰ τιλοφορῆται διὰ τοῦ ἐπιμώτατος και ἐγγενέστατος ἀλλ’ ἡ κόρη; ἐπισύρει νὰ ἀναθήματα και τὰς περιφρονήσεις πάντων, θαπτομένη ἐν τῇ μυστικότητι τῆς εἰς τὴν ἀπόγνωσιν και τὸν μαρτυρασμὸν ἢ, ἀπεραχνομένη πλέον ὑπὸ τῶν περιφρονήσεων τοῦ κόσμου και τῆς ἡτῆς τῆς, κατέχευται εἰς τὸ πεδῖον τῆς τελείας ἀπωλείας τῆς.

‘Αλλὰ και εἰς τὸ πολυτελὲς τοῦ πλουτοῦ οἰκογενειάρχου δωμάτιον, κάτωθεν τοῦ βελουδίνου παραπετάσματος, ἀναμένει εἰς τὸ παράθυρον μελαγχολικὴ ἡ κόρη τὸν μνηστήρᾳ τῆς· εἶναι αἱ παραμοναὶ τοῦ γάμου και ἔχει τόσα μετ’ αὐτοῦ ν’ ἀνταλλάξῃ περὶ τῆς νέας τῶν ζωῆς, νὰ λάβῃ τὴν γιῶμην του διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν νέαν τῶν φωλαῶν, νὰ τῷ εἴπῃ, τέλος, πολλά! ‘Ο μνηστὴρ δὲν φαίνεται· προσπαθεῖ νὰ κανονίσῃ τοὺς παλαιοὺς λαγοσοισμούς του μετὰ διαφραγμένου γυναιίου, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπειλεῖται νὰ ἐκτεθῆ και ἐμποδιοθῆ. ‘Ο μνηστὴρ οὗτος ἀντὶς ὀλίγου ἐξαγνίζεται, βαπτιζόμενος εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἀθρότητος τῆς κόρης. ‘Η κοινωνία γνωρίζει τὸ πᾶν, ἀλλὰ τὸν νέον ἐπιμῆ, διότι εἰς οὐδὲν ἄρθρον τῶν θεσμῶν και νόμων αὐτῆς ἀναγράφεται τι περὶ καταδίκης τῆς ἀνηθικότητος τοῦ ἀνδρός.

Κρυφίως ἐν τῇ μονώσει ἔτερον θύμα φθίνει μυστικῶς ἡ κόρη ἀσπυροῦ και τιμὸς οἰκογενειάρχου χύνει δάκρυα διὰ τὴν ἀσάθειαν και ἀπάθειαν ἐκεῖνου, ὅστις τὸ πᾶν ἐμμηχανεῖται, διὰ ν’ ἀρπάξῃ τὴν καρδίαν τῆς· ἀλλ’ ἡδὴ καταπατεῖται και ποδοπατεῖ αὐτὴν, ἰσχυροζόμενος, ὅτι ἔχει ἀνάγκην χρημάτων. ‘Η φιλοδοξία του τὸν ἠνάγκασε νὰ λησμονήσῃ ὑποσχέσεις και νὰ διαρρήξῃ δεσμούς· νυμφεύεται πλουσίαν, ἀλλ’ ὄχι, λάθος ἔσκαμα, νυμφεύεται χρεῖμα.

‘Η κοινωνία και αὐτὸ γνωρίζει· ἀλλὰ τίς θὰ τολμήσῃ νὰ κατακρίνῃ τὸν ἀνδρα αὐτόν, τὸν τόσον ἀξιέπαινον; ‘Αλλως τε, περιβάλλει διὰ τοῦ φιληθροῦ της οἴκτου τὸ καθ’ ἐκάστην μαραινόμενον θύμα του, τὸ μὴ εὐρίσκον, τέλος, οὐδαμοῦ ἐν τῇ ζωῇ εὐχαρίστησιν.

Θύματα κορῶν συναντῶμεν εἰς ἐκάστην βαθμίδα τῆς κοινωνίας, εἰς ἕκαστον βῆμα ἡμῶν, ἀρκεῖ νὰ θελήσωμεν νὰ παρατηρήσωμεν αὐτά. Πόσον ὁμως εὐχάριστον και σωτήριον θὰ ἦτο, ἐάν, ἡ ἡδὴ πέσασα θύμα κόρη, κατῶρθου διὰ τῆς γενναιότητος τῆς καρδίας και ἐπιτηδειότητος τοῦ νοός τῆς νὰ μεταχειρισθῆ τὴν πετώσιν τῆς ὡς μέσον, ὡς δδηγόν, πρὸς νέαν, ἀσπυρον και ἡθικωτέραν ζωὴν! Εἰς τὴν κόρην αὐτὴν ἡ ὀδονηρὰ αὐτῆς πετώσις δόναται νὰ δώσῃ δύναμιν και τόλμην πρὸς ὑπερέταρον τῆς ἀνύψωσιν, ὁποῖαν δύναμιν λαμβάνει ἡ ἔλαστικὴ σφαῖρα ἐν τῆς ἀποτόμου και δυνατῆς πτώσεως τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· και τότε βλέπομεν ἀντιστεφομένους τοὺς ἄρτους, διότι ὁ ἀνὴρ πλέττει οἰκτερέστατον θύμα, μὴ δυνάμενος, ὡς ἐν τῆς χρε-

μαλῆς του θέσεως, ν’ ἀτενίσῃ πρὸς τὸ ἡθικὸν ὄψος τῆς ὑπερόχου αὐτῆς γυναικός. ‘Αλλὰ τὰ τοιαῦτα ὑπερήφανα και γενναῖα θύματα, ἴσως, σπανίζουσι παρ’ ἡμῖν, εἴθε δὲ νὰ ὑπῆρχον τοιαῦτα πολλά, διότι ἐν τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν γεννῶνται τὰ μεγάλα ἰδεώδη και τὰ μεγαλοουργήματα.

Τὴν κόρην δυνάμεθα νὰ προστατεύσωμεν, ἐάν θελήσωμεν νὰ εὐρωμεν τὰ πρὸς τοῦτο κατάλληλα μέσα.

‘Επιθύμουν σχολαῖον και εἰκογένεια νὰ ἐδιδεκοπερισσοτέρων σημασίαν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρός τῆς· νὰ ἐκαλλιεργεῖτο ἐπιμῶως ἡ κρίσις τῆς πρὸς διάκρισιν τοῦ ὀρθοῦ και ἡ θετικότητος· νὰ διδιδάσκετο, συγχρόνως, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τοὺς μεγάλους ἀνδρικοὺς κινδύνους, οἵτινες κρύπτονται κάτωθεν τῶν πρῶτων ἰρωτικῶν βλεμμάτων και τοὺς ὁποῖους ἡ μεγάλη σεμνοτυφία μας ἀποκρύπτει ἀπὸ αὐτῆν.

Τὸ πλοῖον ἐφοδιάζομεν μὲ δλα τὰ ἀπαιτούμενα, πρὶν τὸ ῥίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπιβλέπομεν τὴν σερεδότηα τῶν ἰστίων του και τοῦ σκάφους, δοκιμάζομεν πάντα τὰ ἐξαορτήματά του. Τὴν κόρην ὁμως ῥίπτωμεν εἰς τὸ πέλαγος τῆς κοινωνίας ἀνάτοιμον, μὲ μόνον τὸ σαθρὸν σκάφος τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως και ἔπειτα ἐρωτῶμεν: διατί ναυαγεί;

‘Ἐπειτα, τὰ φιλάνθρωπα σωματεῖα δύνανται νὰ συμπεριλάβωσι εἰς τὴν φιλάνθρωπον δρεσίν των και τὴν κηδεμονίαν τῶν ἡθῶν τῶν ἐργατιδῶν κορῶν, παρακολουθῶντα πάντα τὰ ἴχνη των και προσφέροντα εἰς αὐτάς, ἐν ὀρισμέναις ὥραις, διδασκαλίας ἡθικῆς και... νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἡ δὲν γνωρίζω τίνας ἄλλου, αὐστηροὶ νόμοι, καταδικάζοντες και τιμωροῦντες ἀσπυροὺς και ἀμειλίκτους τὸν ἔστω και διὰ λόγου μόνον ὑποκαλλίσαντα και προσβαλόντα τὴν τιμὴν και ὑπόληψιν τῆς κόρης. Τέλος, κοινωνία, ἔρχαι, ἀνδρες, ἄτομα, προστατεύσωμεν τὴν κόρην! μορφώσωμεν και περισώσωμεν αὐτὴν ἐκ τοῦ κρημνοῦ, ὅπου ὀδηγεῖται ἀσυναισθήτως, διότι ἡ πτώσις αὐτῆς εἶναι πτώσις τῶν ἐθῶν και τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΠΟΘΟΣ

‘Ακούω τὸ γλυκὸ τραγοῦδι, ποῦ ψάλλει τ’ ἀηδὸν πλάι-πλάι μὲ τὸ ἀγαπημένο του ταῖρι. ‘Ακούω τὸν κρυσταλλένιον ψίθυρον τοῦ ρουακιῶ, ποῦ γοργά-γοργά κυλᾷ τὰ διαμαντένια του τερά, φιλιῶντας κάθε λουλοῦδι, κάθε θάμνο, ποῦ ἀπαντᾷ σὴν καρδία του. ‘Ακούω τὸ ἀρμονικὸ, τὸ γλυκὸ μουρμουρίσμα τοῦ αἵματος και βλέπω τὸ τρελλὸ κατακυλισμά του νὰ φιλῇ τὴν ἄκρα τοῦ γυαλοῦ.

Πέρα, σὴν ράχι τοῦ βουνοῦ, διαβαίνει τὸ χρυσὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας. ζωγραφίζοντας μὲ τ’ ἀπαράμιλλα του χρώματα κάθε κορυφή, κάθε συννεφάκι. Καὶ ποῖός μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ τὸν κατάστικτο πέπλο, π’ ἀπλώνεται μπρὸς σὸν ὀρίζοντα, πέρα σὴν ἀερογαλιὰ!

Βλέπω τὴν φύσι, ὀλόγουρα ντυμένη τὰ καλά τῆς, νὰ χύνῃ ὀλη τὴν μερωδιὰ τῶν λουλουδιῶν, ποῦ τὴν καταστολίζουν. ‘Αχ! πῶς ἡ φύσις μειδιᾷ! πῶς οἱ ποτάσπορτοι ἄγροί, τὰ κλωρὰ λειβάδια ἀφίνουν θέσμα λαμπρὸ σὴν πονεμένη μου καρδιά!...

Και τότε αἰσθάνομαι νὰ γεννιέται κἄτι σὴν ψυχῇ μου, εἰς εἶας πόθος, εἰς ἕνος παλμός. Τότε ἐρωτῶ:

— Τί θέλεις, καρδιά μου;

Κ’ ἐκείνη μ’ ἀπαντᾷ:

— Θέλω ὀνο γυλανὰ ματάκια, ποῦ σκορποῦν φλόγας ἐρωτος, ποῦ μ’ αἰμαλασιάζουν, ποῦ μὲ νερκῶνουν, ὅταν μὲ βλέπουν. Θέλω ἕνα χρυσὸ σεοματάκι νὰ μὲ λέγῃ πῶς μ’ ἀγοπᾷ. Θέλω νὰ ἐπανέλθῃ τὸ αἶψ μου, νὰ μὲ δώσῃ τὴν παληρά μου εὐτυχία. Θέλω νὰ ἐπανελθῃ ‘Ἐκείνη...

Ε. ΜΑΚΡΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

Η διακοίνωσις του Πάπα, την όποιαν ό ποιντί- φηξ της Δυτικής Έκκλησίας άπηύθυνε προς τους έμπολέμους, καλούσα αυτούς, όπως καταθέσωσι τά όπλα, άεπτέρωσε τās έλπίδας τών άληθώς ειρη- νοφίλων, οίτινες και απέβλεψαν προς την διακοί- νωσιν ταύτην μετά πολλής άνακουφίσεως.

Έν αυτή γίνεται λόγος περί διαρκούς και μονί- μου ειρήνης, περί περιορισμού τών έξοπλισμών και περί ειρηνικής έξομαλύνσεως τών διαφορών τών Κρατών διά διαιτητικών δικαστηρίων.

Έπί τή άναγνώσει τών γραμμών τούτων, ή μνήμη όλων στρέφεται όλίγον όπισω και άναπο- λεί μίαν παρομοίαν εύγενή προσπάθειαν, γενομέ- νην πρό έτών: τό Συνέδριον της Χάγης

Συνεκλήθη με τόσον θόρυβον, με τόσας εύγενείς έλπίδας! Συνεκέντρωσεν επί τό αυτό τούς διαση- μοτέρους διπλωμάτας και πολιτικούς της ύψηλίου, και ήκούσθησαν κατ’ αυτό αι ώραιότεραι φιλειρη- νικαί και φιλόανθρωποι άγορεύσεις. Όλοι με ένα πρόγραμμα, με μίαν άρχήν, εκάθησαν περί την τράπεζαν του ιστορικωτάτου συνεδρίου, την άρχήν της παγίσεως διαρκούς και άμεταπτώτου ειρήνης.

Ανηγόρθη και περικαλλέστατον προς τούτο με- γαρον, μέσα από τό όποιον ήπιστεύετο, ότι ουδέ- ποτε θά μετακινείτο ή ειρήνη.

Ένθυμούμαι κατά τό έτος εκείνο — 1907 — τί σοφάι συσκέψεις, τί τοπικά συνέδρια, τί άθλομό- νητοι συναθροίσεις, διά νά ενισχύσουν όλαί τó σοφώτατον Συνέδριον της Χάγης.

Είς τó Μαρίεβαδ, είς τó Σβίνεμουν, οι ήγεμό- νες και οι ύπουργοί τών κυριωτέρων Κρατών της Εύρώπης συναντώμενοι, με προκόσεις ένθουσιώ- δεις και διαχυτικά δείπνα, υπέσχοντο αλωνίαν φι- λαν, ειρηνικωτάτην επί πάντων συναδέλφωσιν και συνεργασίαν, υπέρ του καλού της έν γένει άνθρω- πότητας.

Ένθυμούμαι, ότι τόσος ήτο ό περί ειρήνης έν- θουσιασμός, ώστε διατάσσεται νά κρημνισθί και αυτό τó έν Καλμάρ της Άλσατίας περιώρημον μνημείον του Βερτόλδη, γνωστόν υπό τó όνομα «Ό λέων του Μπελφόρ».

Αι αύται διαχύσεις, αι ίδιαι φιλειρηνικαί εκδη- λώσεις και εις τās λεμβοδρομίας του Κιέλου, επί της θαλαμηγού του ήγεμόνος του Μονακά.

Έποχή τέλος, ειρήνης ή μάλλον εργασίας προς ειρηνοποίησιν πάντων, έν της όποιας με χαράν και ένθουσιασμόν άνεμένοντο τά καλά άποτελέ-

Τό προσεχές φύλλον

του ‘Ασ’Ολα.

δι’ ου θά εγκαινιασθί ή εις τó ογδοον έτος είσοδός του, θά εκδοθί διχρωμον και πανηγυρικόν.

Έπ’ εύκαιρία δε της έορτής, θά κυκλο- φορήσθί την Τρίτην.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ασ’Ολα

Η Α. Πανος, ό άγιος π. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Άθηναιόγας έ έγγραψε: τόν κ. Παναγ. Κ. Γεωργιάδην (έν Χάλκη).

Η η. Βαλεντίνη Α. Στεφανίδου, εις τρίτον κατάλογον: τήν κ. Δέσποιναν Γ. Πακλατζόγλου (έν Χάλκη).

Η δ. Έλλη Κλοβ. Σουλβέστρου, εις δέκατον κατάλογον: τήν δ. Έδδαν Χαζάπη (έν Πέραν).

Η δ. Αικατερίνη Σαραφίδου, εις τρίτον κατάλο- γον: τήν δ. Άριε Σιδηκ βέη (έν Σισση).

Η δ. Άγλατζ Βαρίδου: τήν δ. Άναστασίαν Άναργύρου (έν Ταταούλοις).

Ο κ. Νικόλαος Ν. Τσιμάθης, φαρμακέμπορος: τήν δ. Αιμιλίαν Σ. Ναζλόγλου (έν Μακροχωρ(φ)).

Ο κ. Χ. Χρηστίδης, εις δαύταρον κατάλογον: τόν κ. Ιωάννην Δεσίλαν (έν Γαλατά).

Ο κ. Γεωργ. Χ’ Γεωργιάδης: τόν κ. Γεωργ. Χ’ Γεωργιάδην (έν Όρτάκιοϊ).

σματα μιάς τοιαύτης σοβαράς κινήσεως και εργασίας.

‘Αλλ’ όπισθεν όλων τούτων ό χαλός ‘Ηφαιστος δέν ειχε ούθουσι την κάμινόν του. Έσφυρηλάτει τόν σιδηρον με δύναμιν και όργήν, Ισην προς τās βάσεις και τās εργασίας τών φιλειρηνικών.

Και όταν τά άπανταχού πολεμικά συνεργεία και εργοστάσια προητοίμασαν ό,τι έχοριάζετο διά μίαν φρικωδεστάτην γιγαντομαχίαν, ήπλωσε, μεταξύ άλλων, και τούς διασημοτέρους έν τών άνωτέρω αναφερομένων φιλειρηνικών, οι όποιοι σήμερον διευθύνουν τó σφοδρότερον, που ειδεν ή άνθρω- πότης, είματοκλίσμα.

Και τώρα, κυλιόμενοι όλοι μέσα εις την άπέ- ραντη φωτιά, μαζί με τās διπλωματικές ένεργείας και τά φιλειρηνικά συνέδρια τών σοσιαλιστών και εργατών, δέν παύομεν συνάμα εύχάς και εύλο- γίας νά αναπέμπωμεν προς τόν ‘Υψιστόν, όπως παύση τó πρωτοφανές τούτο κακόν.

Και ό άγιώτατος Πάπας, εύχάς μεν και εύλογίας διέταξε προς έξιλέωσιν της θεϊκής δυνάμεως, αλλά, ως εκ περισσοϋ, εκέφθη και πώς νά διαιωίσθί την άνάμνησιν του φοβερωτάτου τούτου έν τών πολέ- μων, όταν, ούν Θεϋ, εύτυχήσωμεν μίαν πρωίαν νά άκούσωμεν την κατάπαυσίν του.

Πρωτοβουλία, λοιπόν, του Πάπα, παρά την ‘Οστανόην θά άνεγερθί πελώριον κολοσσαίον μνημείον της Ειρήνης, όπως τó άγαλμα της Έλευ- θερίας εις τόν λιμένα της Ν. Υόρκης. Προς μίμη- σιν δε τών φιλειρηνικωτάτων τούτων διαθέσεών του, Βενέδικτος ό ΙΕ’ διέταξε τόν μορδινολίον του Βενουτιέλη νά διαθέσθί εκ του πάπικου ταμείου γενναίαν συνδρομήν έξ 100 χιλ. φράγκων. Πλησίον εις τó μέγα μνημείον θά άνεγερθί και μεγαλοπρεπές παρεκκλήσιον.

Όλα αυτά, σημαντικώτατα πλέον μαρτυροϋν, ότι ό κόσμος διακαέστατα επιθυμεί την ειρήνην, την θεϊαν ειρήνην, ή όποια θά φέρη την παύσιν τών δεινών πολέμου, όποιον δέν ειδε μέχρι τούδε ή άνθρωπότης.

Είθε ό επικαλούμενος ‘Υψιστος νά άκούσθί την θερμωτάτην ταύτην παγκόσμιον δέησιν.

Λσ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΔΙΛΗΜΜΑ

Είς δύσκολον θέσιν εύρίσκονται τά κορίτσια μας. Δύο δρόμοι άνοίγονται εμπρός των. Ποιον νά προτιμήσουν; Δύο φωναί γλυκά τά όμιλοϋν. Ποίαν ν’ άκούσουν;

‘Η μία φωνή ειπε παλαιά. Την άκούουν χρόνια τώρα.

‘Η φωνή αυτη λέγει:

— Κορίτσια, κρατήσατε την θέσιν σας. Πρως παθήσατε νά μη χάσετε την τροχίαν σας, νά μη χάσετε την ύπόστασιν σας, τόν χαρακτήρηά σας. Προορισμός σας εινε νά είσθε γυναίκες μόνον και όχι άλλο. Νά χύνετε γύρω σας τó άρωμα, που μεθύσκει. Προορισμός σας εινε νά θέλγεται. ‘Ο Δημιουργός άλλον σκοπόν δέν ειχεν, όταν σας έπλασε. Διατί οās έπροίκισε με ώραία μάτια, που διαρκώς φλόγας εκτοξεύουν; Διατί οās έχάρισε στοματάκι, που προκαλεί φιλήματα; Διατί οās έδωκε τά τρυφερά — σάν χιουδάτα και δροσικά ροδάκινα — μάγουλά σας; Διατί οās έδώρησε σαματάκι κατάστρο, άφράτο, που προκαλεί περιπέυξεις; Διατί άλλο, παρά διά θηπείας, ό Πάνσοφος οās έπροίκισε με χροάκια λεπτά, βαμβακένια; Διατί, επί τέλους, οās έδωκε τόσην έμορφιά, τόσην μαγειαν, εις όλα σας; εις τó περιπάτημα, εις τήν φωνήν, εις τās κινήσεις, εις τó γέλιο;

Διά νά βασιλεύετε. Διά νά έχετε τόν άνδρα σκλάβο σας, διαρκώς νά τόν μαγνητίζετε, νά τόν ήλεκτριζετε, νά τόν καθηδύνετε.

Γυναίκες, μη ξεφεύγετε από τόν προορισμόν σας, μη παρακούετε τó θέλημα του Πλάστου σας. Τόν άνδρα τόν έπλασεν Ισχυρόν, ρωμαλέον, διά νά δουλεύη και νά τρώγη με τόν ιδρωτα του προσώπου του.

Τήν γυναίκα έδημιούργησε νά ραχατεύη, νά τά εύρίσκη όλα έτοιμα, νά διδη μόνον διαταγās, και όλοι μας ήμεϊς, νά την θεσπώμεν και νά την καλώμεν «κυρία μου».

Μένετε στα σπίτια σας. Νά βγαίνετε έξω, μόνον, όταν πρόκηται διά την τωσαλέτα σας, διά περίπατον ή, τó πολύ, διά κανένα άθλον... ραντεβουδάκι... Για τó Θεό, μη προχωράτε... Νά μη οās περάση από τόν νοϋν ν’ άφομοιωθίτε προς τόν άνδρα. Νά δουλεύη εκείνος, νά τρώτε σεις και δός του... ξάπλωμα! Οι άνδρες αυτό μόνον άπαιτοϋν από σας...

Μία άλλη φωνή, νεωτεριστική αυτη, ή φωνή κοινωνιολόγων, με άρχισαλπικτήν τόν Θηκαμή, σαλπίζει:

— Κορίτσια, μη κοιμάσθε ξεπνήσατε πλέον. Άρκει τόσα χρόνια, που ραχατεύετε εις βάρος του πατρός σας, του άδελφου σας, του συζύγου σας. ‘Ο κόσμος ό σημερινός, άπαιτεί νά πετάξετε τó γκλασέ μποτίνι σας με τó υπερέψηλον τακούνι, νά φορέσατε χογδροπάπουτσα και νά κατέλθετε μαζί μας εις την Άγοράν, από κοινοϋ νά βγάξωμε τó ψωμί μας. Αυτό γίνεται, χρόνια τώρα, στην Εθρά-

πη. Νά γίνη τó ίδιο κ’ έδω. Τότε μόνον έχετε την άνεξαρτησίαν σας. Γράμματα μαθάνετε, μυαλό έχετε, ή θέλησις, τó θάρρος, δέν οās άπολείπει.

Νά χρησιμοποιήσατε όλα αυτα τά προσόντα σας, όχι μόνον διά νά μās ξελαγιάξετε, αλλά και νά επιβάλλεσθε διά της εργασίας σας.

Πόσα κακά θά εκλείψουν!... ‘Ο κύριος πατέρας σας δέν θά τολμᾷ νά σας φορτώη άνδρα κανένα κοιλαράν όπιπλουτον της άρεσκείας του, κανένα άγροίκον ζηλιάρη, που αύριον θά οās ξυλοφορτώη... Σεις, κορίτσια μου, θά κλέγετε τόν άνδρα, που θά παίρνετε, νέον της άρεσκείας σας, της εκτιμήσεως σας, διότι τó έγώ σας θά έξυψωθί, και θά έχετε τó δικαίωμα νά έχετε άτομικήν σας θέλησιν και άντίληψιν και επιβολήν.

Αυται αι δύο φωναί άντηχοϋν γλυκά-γλυκά εις τ’ αυτάκια τών κοριτσιών μας. Και τώρα, τά καϋμένα, κάθονται και συλλογίζονται τί νά κάνουν, ποιά φωνή ν’ άκούσουν, ποίον δρόμον ν’ άκολουθήσουν. Άφ’ ότου, μάλιστα, ξεσπάθωσε ό Θηκομής, τó πρᾶγμα γίνεται σοβαρώτερον. Γιατί, ξέρντε, ό κοινωνιολόγος του «Άπ’ Όλα» ειπε γερός στην σκέψι, έμελέτησε καλᾷ την κοινωνίαν. Άπόδειξις, που γράφει πρωτότυπα μυθιστορήματα, με δυνατή ψυχολογία και με βάθος άμέτρητον...

Με τó δικηο τους, τά κορίτσια, κάθονται συλλογισμένα. Τί νά κάνουν; ‘Ιδού τó διλήμμα.

ΦΑΡΜΑΚΙΑΘΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

52

(συνέχεια από σελ. 510)

‘Η τοιαύτη τάξις και επίδοσις της της προσεπόρισε και ιδιαίτερον προνόμιον: επέτυχεν από τον κ. Θέμην να μη πηγαίη η ίδια εις τὸ γραφείον του, διὰ νὰ παραλαβάνη τὰ δικόγραφα, ἀλλὰ νὰ στέλλη εκείνη ἕνα μικρόν—τόν ἑγγονὸν της οἰκοκυρᾶς της—ὁ ὁποῖος θὰ παρέδιδε τὰ ἀντίγραφα καὶ θὰ παρελάμβανε τὰ πρωτόγραφα, πάντοτε κλειστὰ ἐντὸς φακέλλου. Μόνον, ὅταν τὰ ἑγγραφα ἦσαν πολὺ ἐπείγοντα ἢ πολὺ σπουδαία, τότε εἰς ἐν τῶν μικροτέρων ὑπαλλήλων τοῦ δικηγορικοῦ γραφείου ἀνελάμβανε τὴν παράδοσίν των.

Τὰ πράγματα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἔβαινον καλῶς. ‘Η Δώρα, τακτοποιηθεῖσα εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἴδῃ τὴν Ἰωάνναν. ‘Εν δειλινὸν ἀνέβη εἰς τὰ Ταταῦλα, περιβεβλημένη πυκνὸν πέπλον, καὶ τὴν ἐπεσκέφθη. Τὴν εὗρεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχεν ἐνοικιάσει ἡ Δώρα αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν καὶ ὠμίλησαν χωρὶς μάρτυρας καὶ διεξοδικῶς.

‘Η Δώρα ἤνοιξε τὴν καρδιά της ὠμολόγησε τὰ πάντα, ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν της. Καί, ἀν καὶ ἡ διήγησις αὐτῆ τῶν δυστυχημάτων της τῆς προὔκαλεσε πόνον εἰς τὴν καρδιά, ἐν τούτοις, δεῦν, νύκτα πλέον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι της, ἠσθάνθη τὴν καρδιά της ἐλαφρὰν καὶ ἤσυχον.

‘Η Ἰωάννα διὰ τὴν Δώραν ἦτο ὁ μόνος μυστικοσύμβουλος ἡ καρδιά της γυναικὸς αὐτῆς τοῦ

λαοῦ κατέρχουσε νὰ συμπάλλῃ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν καρδιά της ἀληθινὰ εὐγενοῦς ἐκείνης κόρης, τὴν ὁποῖαν ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν της κοινωνίας μας τὴν εἶχε τόσον πικράνει καὶ καταστρέψει καὶ συντρίψει εἰς τὰ ἱερωτέρὰ της ἰδανικά.

‘Ας μὴ ἀπορῆ τις. ‘Ο χρυσὸς εὐρίσκειται, οὐχὶ σπανίως, εἰς τὴν ἰλὺν τῶν ποταμῶν, ἐνῶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων μόνον ἀκατέργαστοι λίθοι ὑπάρχουν.

‘Ας μὴ περιφρονήσῃ τις μίαν τάξιν, διὰ τὴν τῆσιν αὐτήν, οὔτε πάλιν νὰ εἶναι τις ἀπειθῆς εἰς τοὺς θαυμασμοὺς του πρὸς μίαν ἄλλην, τὴν ὁποῖαν φαντάζεται κειμένην ὑψηλὰ. ‘Ας ἀποβλέπῃ μᾶλλον εἰς τὰ πρόσωπα, παρὰ εἰς τὴν τάξιν. ‘Η κοινωνία εἶναι θάλασσα, ὑψισταμένη τὰς διακρίσεις παλιρροίας καὶ ἀμπώτιδας τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὰς τάξεις της. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ, καθ’ ἣν αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἦσαν ἀποκρυσταλλωμέναι καὶ ἀκίνητοι. Οἱ υἱοὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν καὶ αὐτοὶ εὐγενεῖς, διότι ἔτυχε νὰ γεννηθῶσιν ἐπὶ ἐκείνους.

Ζήτημα τύχης!

Σήμερον κυριαρχεῖ ἡ ἀνείληψις της ἀτομικότητος. ‘Εκαστος τοποθετεῖται εἰς τὴν τάξιν, ἡ ὁποία προσαρμόζεται πλεονέστερον εἰς αὐτόν. Καὶ τὴν διαβάθμισιν αὐτῆν, βεβαίως, δὲν κανονίζει οὔτε ἡ περιβολὴ, οὔτε τὰ ἐπιχρῶσα δόντια. Καὶ ἄλλο βαθύτερον, ἀκόμη, καὶ πολὺ συντελεστικὸν τῆς προόδου ἢ της καταπτώσεως τῶν ἀτόμων: ὁ ἐνδόμυχος ἀνθρώπος.

‘Ο ἐνδόμυχος ἀνθρώπος, ὁ κυριαρχῶν εἰς τὸν ‘Ακαίθον, τὸν εἶχε τοποθετήσῃ, παρὰ τὰ χρέματά του καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπιβολὴν του, εἰς τὴν ὑποστάθμην της κοινωνικῆς ἐκτιμήσεως, ἡ δὲ Δώρα, ἡ καταπεσοῦσα καὶ τὸ θῦμα τῶν ἰσχυρῶν τοῦ πλοῦτου, ἰδοὺ, εἶτι ἤρχισεν ν’ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ περιβάλλοντος, μὲ μόνην τὴν ἀτομικὴν της ἀξίαν.

Εἶναι καθὼς ὁ θαμμένος κλάδος φυτοῦ. Θέσαστέ τον ὑπὸ ἀφθονον χῶμα. Αὐτὸς θὰ τὸ διατρύσῃ, διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ φῶς.

Πρὸς τὸ φῶς, τώρα, βαδίζει ἡ Δώρα μόνη, ἐργαζομένη τακτικῶς, ἐπισπάσασα τὴν ἐκτίμησιν

τοῦ Θέμη διὰ τὴν τάξιν, μεθ’ ἧς εἰργάζετο, καὶ τὸν σεβασμὸν του ἐν της ἀξιοπρασίας, μεθ’ ἧς ἐφέρετο.

‘Ας ἀφήσωμεν, ἐν τούτοις, τὴν Δώραν εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀσχολίαν της. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν οἰκογένειαν της Προγκήτου. Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ‘Ακάνθου.

14. — Πρὸς τὴν δύσιν.

‘Η οἰκογένεια τοῦ ‘Ακάνθου ἐξηκολούθει νὰ παραθερίζῃ εἰς τὸ νησί, διάγουσα τὴν αὐτὴν ζωὴν, καθὼς καὶ πρότερον.

Τὸ κατὰ της Δώρας ἔγκλημα, ἡ αἰφνιδία της ἀπομάκρυνσις, δὲν ἐτάραξαν διόλου τὰς συνειδήσεις της μακαρίας ἐκείνης οἰκογενείας.

‘Ο πατέρας δὲν ἐφρόντισε κἄν ποσῶς. ‘Όταν τὸ βράδυ, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἡ Δώρα ἀπεμακρύνθη χωρὶς λόγον.

— Θὰ παρηκολούθησε κἀνεὶνα ἐραστὴν της. ἔπιθῆσαν.

‘Επειτα δέ, μὲ ὕφος ἀποφθεγματικόν, συνειλήρωσε:

— Πρέπει νὰ φοβᾶται κἀνεὶς αὐτὰ τὰ σιγανὰ ποτάμια, ποὺ κἀνουν τὸν ἄγιον!

‘Η μητέρα δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὰ λόγια τοῦ συζύγου της, μόνον προσεπάθησε νὰ ἀλλάξῃ τὴν ὁμίλιαν.

‘Επειτα, ὅταν εὐρέθησαν μόνοι ὁ Πῶλ καὶ ἡ μητέρα του, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Βρῆ παληόπαιδο, τί πηγες νὰ κάμῃς χθὲς βράδυ; μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα ἡ Δώρα.

Τὰ λόγια ἐκείνα, τὰ ὁποῖα, ἀν μὴ τι ἄλλο, εἴμποροῦσαν νὰ ἦσαν ζωηρὰ τις ἐπίπληξις, ἐπεστέφθησαν μὲ ἕνα γέλιο ἠχηρὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρητήσουν τὰ μητρικὰ χεῖλη.

Τὰ λόγια, λοιπόν, μετεβλήθησαν εἰς θωπεῖαν ἐκφύλου μητρὸς, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ ἔκφυλον ἐπίσης παιδί της.

(ἀκολουθεῖ)

14

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 518)

— ‘Αληθινά! πολὺ καθὼς πρέπει ἀνθρώπος ὁ θατὸς σας! κάπως ἰδιόρρυθμος, ἀλλὰ πολὺ προσηνὴς καὶ πολὺ καλῶν διαθέσεων!

— Εἴμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε, ποῦ εὐρίσκεται τὰρα ἀκριβῶς;

— Εἶμαι σχεδὸν βίβαιος, εἰ εὐρίσκεται εἰς τὰ παράλια της λίμνης τῶν Κασιόρων, εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἀπὸ της ἀκτῆς, μέσα εἰς ὠκεανὸν χλωρίδος. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὑπάρχει πολὺ καλὸς ἄσρας τὸ θέρος. ‘Ο χειμὼν εἶναι κάπως δριμύς, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμεθα τὰς χιόνας.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ, ἀν μοῦ χαράξετε τίδρομολόγιον ὁφείλω νὰ ἀκολουθῆσω, διὰ νὰ φθάσω εἰς ἐκεῖ.

— Θὰ σᾶς ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Πῶς; εἰσθε στενὸς φίλος τοῦ θείου μου;

— Καὶ περισσότερον ἀπὸ φίλος, σχεδὸν ἀδελφός.

‘Ο Μονταρὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὰς στενάς αὐτὰς σχέσεις τοῦ Βεργίνιου καὶ τοῦ θείου του, ἀνθρώπων ὅπως διόλου ἀνομοίαν εἰς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὰς πεποιθήσεις. ‘Εν τούτοις, ἐδέχθη τὴν πληροφορίαν, καί, ὡσεὶ θέλων νὰ τὴν ἐρμηνεύσῃ, παρετήρησε τὴν νεάνιδα.

Ἄδην εἶχε μαῦρα μαλλιά καὶ ἦτο κομψή. Τὸ χεῖρ της ἦτο πολὺ λεπτοφυὲς καὶ εὐχρησμον, ἡ δὲ φυσιογνωμία της ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἱατροῦ.

‘Ο ‘Ερωτικὸς ἐφαντάσθη, ὅτι ὁ ἱατρὸς εἶχε νυμφευθῆ Ἰνδὴν τινα καὶ αὐτὴ ἡ ἐκδοχὴ ἐφάνη εἰς τὸ πνεῦμά του σχεδὸν βεβαία, ὅταν εἶδε τὴν Ἰνδικὴν της κόρης περιβολήν, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπέβαλε καθ’ ὁδὸν τὸ ἐπανωφρόριόν της.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πορείας, ὁ Μονταρὲ ἠρώ-

τησε τὸν Βεργίνιον, ἀν ἡ κατοικία του ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὸν κόλπον Κιενῶ.

— Δέκα λεύγας περίπου.

— Τότε, ἀφοῦ ἐξύστετε καλὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἴμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μερικὰς πληροφορίας σχετικὰς πρὸς τὸ ἔδαφός των; Λέγουν, ὅτι περιέχουν φλέβας χαλκοῦ, αἱ ὁποῖαι φθάνουν μέχρι της ἐπιφανείας καὶ τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἀξμεταλλεύοντο οἱ Ἰνδοί.

— ‘Όχι, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές. ‘Η χερσονήσος εἶναι πολὺ πλουσία εἰς μέταλλα, ἀλλὰ, ἐκτὸς τῶν μεταλλείων τοῦ Κλίφ πρὸς βορρᾶν καὶ της Μινολζότας πρὸς δυσμὰς, τὸ ὑπόλοιπον μέρος εἶναι ἄμμος καὶ πέτρες.

‘Ο Μονταρὲ ἐξέσπασεν εἰς ἀκράτητον γέλωτα καί, ἐπειδὴ ὁ ἱατρὸς τοῦ ἐξήτησε τὴν αἰτίαν, ὁ μηχανικὸς τοῦ ἀνέφερε τὰς ἀγορὰς τῶν γαιῶν, ποὺ ἔκαμεν ὁ Λόουελ.

— Τὸν ἠπάτησαν αἰσχρὰ! ἐφώνησεν ὁ ἱατρὸς. Θὰ ἦτο προτιμότερον δι’ ἐκείνον νὰ γίνετο μέτοχος τῶν μεταλλείων τοῦ Κλίφ ἢ τοῦ ‘Ονκοναγόν, παρὰ νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ ἀνταγωνιστὴς των.

‘Ενῶ ἀκόμη οἱ ταξιδιωταὶ μας περιεπάτου, φθάνει πρὸς αὐτοὺς βιαστικῶς ὁ Τηλέμαχος, διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Μονταρὲ, ὅτι τὸ ἀεμόπλειον ἐφθασε, καὶ ὅτι ἐνφυσίωσε τὰς μόνας δύο διαθεσίμους καμπίνας δι’ αὐτόν καὶ τὸν κ. Λόουελ. Ματὰ τινα δὲ λεπτά, συναντηθεὶς ὁ Μονταρὲ μετὰ τοῦ τραπεζίτου τὸν ἐπληροφόρηε, ὅτι τὰ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς ἐσχάτως ἀγοραθείσας γαῖας, ἦσαν φανταστικά.

‘Ο Λόουελ ἐδέχθη τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην μὲ ψυχραῖον δυσπιστίαν.

— Εἰσθε βέβαιος περὶ ὅσων μοῦ λέγετε; ἠρώτησεν ὁ Λόουελ.

— Πολὺ βέβαιος καί, ἀν θέλετε περισσοτέρας πληροφορίας, ἰδοὺ ὁ ἱατρὸς Βεργίνιος: αὐτὸς θὰ σᾶς τὰς δάσῃ.

Αἱ συστάσεις ἐγένοντο εὐθέως, ὁ δὲ ἱατρὸς ἐπανάλαβεν εἰς τὸν Λόουελ, διειπλεν εἰς τὸν Μονταρὲ σχετικὰς πρὸς τὰ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἀνύπαρκτα.

— Αὐτὸ εἶναι ὀχληρόν! εἶπεν ὁ τραπεζίτης μὲ τὴν ἐπίμονον δυσπιστίαν του ἐν τούτοις, θέλω νὰ βεβαιωθῶ ἰδίως δμμασι περὶ της ἀληθείας.

— ‘Όπως θέλετε, κύριε: ἐν τούτοις, σᾶς προλέγω, ὅτι θὰ κάμῃτε ἐν ἀνωφελὲς ταξίδιον, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, χαίρειν τὸν τραπεζίτην ψυχρῶς καὶ ἀπομακρυνόμενος.

— Αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι φίλος σας; ἠρώτησεν ὁ Λόουελ τὸν Μονταρὲ μὲ τόνον ὑπονοίας.

— Τὸν ἐγνώρισα πρὸ μᾶς ὡρας.

— Πῶς; ἔρχεται ἀπὸ τὰ μέρη σας;

— Μάλιστα! καὶ θὰ σταματήσῃ τὸν δρόμον του, χάριν μου καὶ μαζί μου!

— Πῶς; μαζί σας; Σεῖς δὲν θὰ πᾶτε εἰς τὸν κόλπον Κιενῶ;

— Κύριε Λόουελ, σᾶς εἶπα, ὅτι θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὗρω καὶ νὰ σᾶς δώσω τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν γαιῶν, τὰς ὁποίας ἠγοράσατε. Μὲ ἐδέχθητε μὲ τόσον φιλόξενον τρόπον, ὥστε θὰ εἶμαι ἀχρεῖστος, ἀν δὲν προσπαθῆσω νὰ σᾶς κάμω κάποιαν ὑπηρεσίαν. ‘Εν τούτοις, δὲν λησμονεῖτε, ὅτι σᾶς ὠμίλησα περὶ τοῦ θείου μου...

— Μπᾶ! δὲν ἔχετε θεῖον! αὐτὸ εἶναι πρόφρασις.

— Λέγω πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, κύριε, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀμφιβάλλουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ. ‘Ο ἱατρὸς γνωρίζει ποῦ εἶναι ὁ πατήρ ‘Αθανάσιος. Εὐηρεστήθη νὰ μὲ ὀδηγήσῃ πλησίον του καὶ δὲν θέλω νὰ χάσω τὴν σύκαιρίαν. ‘Αφοῦ συναντήσω τὸν θεῖόν μου, θὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσίν σας.

‘Ο Λόουελ, πολὺ δλίγον συνειθισμένος νὰ ἀκούῃ τοιαύτην γλῶσσαν, ἔμεινε κατὰπληκτος καὶ ἐχαμήλωσε τὸν τόνον της φωνῆς του.

(ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΤΗΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Καδήκιοι, Μόδα, ὁδὸς ‘Ορτᾶ Δξεβήζ, 24.

ΕΠΤΕΜΟΚΤΕΘΕΣ νοποτάτη, μόλις κομισθεῖσα ἐν Σουηδίας, κολεῖται εἰς κεντὰ τῶν 5 γουσιῶν ἐν Γαλατῆ, Χαβιαροχάνω, ἀριθμ. 77, ἐν Πόλει δὲ παρὰ τῆ Φαρμακοποιήμα Νικολάου Ν. Τακιάδου καὶ Σας ‘Ανανάδη χάν, ἀριθμ. 8-9.

ΤΟ ΜΩΡΟ

Στῆς δέκα τὸ βράδυ, ὅπως συνείθιζε πάντα ὁ ἀπόμαχος πλοίαρχος κ. Φαρδῆς, ἐπιστρέψαν ἀπὸ τῆς λέσχης κ' ἐπλάγισσε νὰ κοιμηθῆ. Ἀποῦ ἐβγαλε τὰ ρολόγια του, ἀκούσθεις τὰ ρολόγια του, ἐπὶ ἕνα ποτήρι νερό. Ὑστερα ἔδωκε μιά γροθιά στὸ μαξιλάρι, ἐβυσε τὰ κερά κ' ἐχάθηκε στὸ κρεβάτι του. Ἐπὶ συνείθιζε τόσα χρόνια τόρως, ἀλεύθαρος ὅπως ἦσαν, χωρὶς εἰσπραγματικὰ βράσια καὶ φροντίδες.

Ἐπὶ, ποῦ τὸν ἐπαινεῖ γλυκὰ ὁ πρῶτος θύνης, ἀκούει ἔξαφνα ἀπ' τῆς διαλατῆς κἀμαρα φωνὴς θινατῆς μικροῦ παιδιοῦ.

— Ἄμω σὺ διὰ δὲλο, στρίγγιλο! ἐμουρμούρισε καὶ γύρισεν ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρὸ νὰ τὸν ξαναπαρῆ.

Τὸ κἀκου ὅμως. Ἡ φωνὴς ἐξικολουθοῦσαν ἐλοῖα πειρὸ δυνατῆς.

— Μωῶ, παγάθεμα τὸ λαργύγι σου! ξαναεῖπεν ὁ πλοίαρχος φουρτουνιασμένως. Ἐπὶ θὰ πάμε ἀπόψε;

Ἄλλῃθια, κάμποσες μῆνες τόρως, οἱ σύντοκοί του, ἕνας τειόκαυδος ἐμπορεῦν ἀλλήλος μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὸ μικρὸ τους, δὲν τὸν ἀφιναν νὰ κοιμηθῆ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Τόρως τελευταῖα, πρὸ πάντων, κατήντησαν ἀνευπόφοροι. Καὶ, ἰδίως, ὁ πατέρας μάλιστα, μὲ χίλια δὴ μωρόλογο, π' ὕλεγε στὸ παιδί του: «Ποῦ εἶναι τὰ μελλάνια σου; ποῦ εἶναι τ' αὐτιά σου; δεῖξέ μου τὰ χεῖλάκια σου! ἔλα, φίλος τὸν μπαμπά!» Νὰ πᾶ ἡ ὀργή! Ἐπὶ ξερμαίνονται εἰ ἄνδρες, σὴν παιδευθοῦναι καὶ εἰμουν παιδιὰ; Καὶ τὸν ἀκούει κάθ' ἑσθ' ἡσυχίαν, τὴν ἴδια ὥρα, νὰ τὰ λέη καὶ τὰ τὰ ξαναλέη τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, χωρὶς τελειωμό. Ἐκεῖνο, μάλιστα, τὸ: «φίλησε τὸν μπαμπά!» τοῦ εἶχε καθῆσαι στὸ στομάχι, τὸν ἐπειραζε στὰ νεύρα.

Αὐτὴν ὅμως τὴ φορὰ ἡ φωνὴς τοῦ μωροῦ ἦσαν διαπερασματικῆς, λὲς καὶ κάποιον χέρι τοῦ ἐγδαίρνε τὸν λαιμὸν ἢ τῶσφιγγε νὰ τὸ πιῆρ. Σὰν ἄλλες φορὲς, δὲν ἐτραξεν οὔτε ἡ μητέρα οὔτε ὁ πατέρας του νὰ τὸ ἡσυχάση. Τὶ ἔτρεχε, λοιπόν;

Σηκῶνται ὁ Φαρδῆς, φορεῖ βιαστικὰ τὴν ράμπα του καὶ βγαίνει στὸν διάδρομο.

Ἡ πόρτα τῶν γειτόνων του μισανοικτῆ. Μιά λάμπα χαμηλωμένη, ἐθαμπόφειγε τὸ δωμάτιο. Ὁ πλοίαρχος κτυπάει, μὰ κἀνὴς δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνον ἡ φωνὴς τοῦ μωροῦ τοῦ ἐσχιζαν τ' αὐτιά. Τότε ἐμβραίνει μέσα. Ἡ κἀμαρα ἔρημη. Δίπλα στὸ συζυγικὸ κρεβάτι βλέπει μιά μικρὴ κούνια νὰ κουνιέται μοναχῆ της. Ὁ πλοίαρχος πλησιάζει, παραμερίζει τὸ τοῦλι τῆς κουνουπιέρας καὶ βλέπει ἕνα κοριτσάκι πάντα ἔξ' ἡμῶν νὸ βουρλοδέρνεται κουβαριασμένο μέσα στὰ σκεπάσματα του, κατακόκκινο ἀπὸ τὸ κλάμα. Μπρὸ τὸ κἀκούμοιρο! Τὸ ἀρπάζει γρήγορα στὰ χέρια του. Μὰ ἐκεῖνο ἔδερνόντανε τόσο δυνατὰ καὶ τοῦ τίνιζε μὲ τὰ κεδράκια του καὶ κἀτι κλωσιές, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ φύγη ἀπ' τὰ χέρια. Σαστισμένος ὁ πλοίαρχος, ἀκάνθησε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ ἔβαλε τὸ μωρὸ στὰ γόνατά του. Πρῶτῃ φορὰ στὴ ζωὴ του, ποῦ ἐκρατοῦσε μικρὸ παιδί. Δὲν τὰ ἐνοστιμύετο διόλου τὰ παιδάκια. Ὁχ, ἀδελφέ, μὲ τῆς κλάψες καὶ τὰ σάλια τους!

Ὁ πλοίαρχος, μὲ τὴν ἀδεξιότητα πρωτοπειροῦ, προσεκάθησε νὰ ἡσυχάση τὸ μωρὸ. Ἐκεῖνο δὲν ἄργησε καὶ σὲ λίγα λεπτὰ εἶδεις τὸ χαρούμενο καὶ γελαστὸ προσωπάκι του.

Ποτὲ στὴ ζωὴ του μαιδιάμα γυναικῆς δὲν τοῦ εἶχε προξενήσει τέτοια συγκίνησι καὶ χαρὰ. Ἡ ψυχὴ του ἐπλημμύριζεν ἀπὸ κάποιον τρυφερὸ αἰσθημα, ποῦ δὲν τὸ εἶχε φαντασθῆ ποτὲ του. Ἐπλησίασε τότε τὸ μωριτάκι τοῦ μωροῦ εἰς τὸ πρόσωπό του τὸ σκληραγωγημένο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλα, φίλησε τὸν μπαμπά!
Τὸ κοριτσάκι, εὐνὰ νὰ ὑψημοσε, ἄγγιξε μὲ τὰ ὑγρά χεῖλάκια του τὰ μάγουλα τοῦ πλοίαρχου. Μὲ τὰ παιγιδάκια ὅμως ἐπέρασαν ἡ ὥρα καὶ τὸ μωρὸ ἐκουράσθη. Τὸ ἀπλωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἤραχισε νὰ τὸ νανουρίζη. Ἄν καὶ δὲν εἶχε διόλου πείρα σ' αὐτὰ, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ

μωρὸ ἦτο κουρασμένο, ἀπακοιμήθη γρήγορα στὴν ἀγκαλιά τοῦ πλοίαρχου.

Τότε, μέσα στὴ βαθιὰ σιωπὴ τοῦ δωματίου, ὁ πλοίαρχος ἐκείταξε μὲ στοργὴν τὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι του, κοιμισμένο στὰ χέρια του. Ἡ θεομότης τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου πλάσματος εἰσέδουε μέσα στὰ σπλάγγνα του καὶ ἀνέβαινε στὸ κεφάλι του ὡς ἀχλὺ, γλυκυτάτης μύτης. Ἡ ψυχὴ του ἐξεκείλιζε ἀπὸ ἀγνωστα συναισθηματα. Καὶ ἐσκέπτετο:

— Ὑπάρχει, λοιπόν, πράγματι αὐτὴ ἡ χαρὰ, τὴν ὁποῖαν προξενεῖ τὸ μωρὸ παιδί εἰς ὄσους τὸ πλησιάζουν; καὶ εἶναι πραγματικὴ ὅλη αὐτὴ ἡ θέρη τῆς στοργῆς, ποῦ μεταδίδει εἰς ὄσους τὸ πλησιάζουν;

Τὶ γλυκεῖα γολήνη εἰς τὰ κλεισμένα ἐκεῖνα βλέφαρα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα κοιμάται ἡ ἀσφόδης!

Ὁ πλοίαρχος, ὡσὸν πρῶτῃ φορὰ τοῖε νὰ ἐσκίμνε ἐπιθεώρησι μέσα στὴν ψυχὴ του, ἠεθάνθη, ὅτι εἶχε γηράσει διὰ μιάς. Κάποια βαθειὰ ἀνέφραστος λύπη ἐχούθη μέσα στὰ σπλάγγνα του μὲ τὴ σκέψι: πὼς τόσα χρόνια ἐπέρασαν ἐπὶ χαμένα τόσα χρόνια τῆς ἐγὼλετικῆς του ζωῆς ἢ ὁποῖα θὰ οβόση οὐριο-μεθαύριο στὴν ἐρημία καὶ σὲ σκότος, χωρὶς ν' ἐφήση τίποτε πίσω της, χωρὶς κἀνεὶς νὰ τὴν κλάσῃ.

Ἐξαφνα, σιγνὰ βήματα ἠκούσθησαν στὸν διάδρομο. Τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο ἐπέστρεψεν ἀπὸ κἀ ποῖα γειτονικὴ ἐπισκεψι.

Καθὼς ἦνοιξεν τὴν πόρτα καὶ ἐμβήσαν, ἀπέμειναν ἐκπληκτικῆ.

— Κύριε πλοίαρχε! ἀφόνεξαν καὶ εἰ δύο.

Ὁ πλοίαρχος τότε, ὡσὸν νὰ ἀφινιζέτο τὴν σιγνὴν ἐπείνη, ἀπὸ κἀποιον γλυκὸ δεικρο, ὕψωσε τὸ πρόσωπό του, ὕψὸ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔβαλε τὸν λιχανὸν εἰς τὰ ψεφὰ μουστάκια του, τοῦς ἔκαψε γέμια σιωπῆς καὶ τοῦς ἐπιθῆρισε σιγὰ:

— Σοσσί!... τὴρως κοιμάται!... Σ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Κ

Τῆ αὔριον Κυριακῆ, 18 Ἀυγούστου, τελουντες ἐν τῷ ἐν Βαλουκλῆ ἱερῷ γερῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τὸ τριετὲς ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑλὲς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν πατρός, πενήθεροῦ καὶ πάππου

Χρήστου Σαγκιούλογλου

καὶ τὸ ἐτήσιον τῆς προσφιλεστάτης ἡμῶν ἀδελφῆς, γυναικαδελφῆς καὶ θείας

Οὐρανίας Χρ. Σαγκιούλογλου,

παρακαλοῦμαι ὑμᾶς, ὅπως, ἐταρσετούμενοι, παρασῆτε εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετῆν.

Αἱ τεθλιμμένοι θυγατέρες καὶ ἀδελφοί

Σοφία Γ. Ρωμανίδου μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων τῶν.

Ρεβέκκα Χρ. Σαγκιούλογλου.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «BELLE VUE»

Ἐπειδὴ ἐν τῶν ὀγκμάτων, τῶν ὑποβληθέντων πρὸς κρίσιν, οὐδὲν ἀνταπεκρίθη τελείως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Διευθύνσεως τοῦ κήπου, παρατείνουμεν μέχρι τέλους Ἀυγούστου τὴν πρεθεσμῖον τοῦ διαγωνισμοῦ, δηλοῦντες ἅμα, πρὸς γνῶσιν τῶν εὐαρεστηθησάμενων τὰ ἀπαντήσασιν εἰς τὸν νέον διαγωνισμὸν καὶ τὰ κερδίσασιν τὸ προκηρηχθέν βραβεῖον, εἰς τὴν ἐδρεθησάμενην ὀνομασίαν δέον ἀπαραιτήτως νὰ συνιπάρχη καὶ ἡ λέξις «Βόσπορος», ἀφου ὁ κήπος εἶδος δεσπόζει τοῦ Βοσπόρου. Ἀπαντήσεις δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ γράμματα Γ. Α. Χ.

Νέα ἀφίξεις ψαθίνων πέλων ἀνδρικών τοῦ τελευταίου σερμου

ΕΙΣ ΤΑ ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΥΣΟΥ

ἐν Γαλατῆ, δὲφ Πιλατοῦ Τελωνσίου.

Σπεύσατε νὰ κάμετε τὴν ἐκλογὴν σας πρὶν ἢ ἐξαντληθῶσι, Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Ἐπάξιος διορισμός. — Μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀναγράφουμεν, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν αὐτῆς ἡ ἐφορία τῆς Μ. καὶ Γ. Σχολῆς προέβη εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Ἰωάννου Β. Παπαδοπούλου εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀειμνήτου καθηγητοῦ Κωσταντίνου Ζαχαριάδου. Ὁ ἐπάξιος αὗτος διορισμός, ἐκτὸς τοῦ ὅτι προσθέτει νέον ὀργανὸν παράγοντα εἰς τὴν χορείαν τῶν καθηγητῶν τοῦ γρηγοῦ τούτου ἰδρύματος, ἐπιβραβεῖοι ἐν ταῦτῳ καὶ τὸν ζῆλον καὶ τὸς ἀόκτους προσπαθείας τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ὅστις ἐμπνέεται ὑπὸ ἀληθεῶς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἐρώτας.

Θρησκευτικὴ πανήγυρις. — Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος, ὅτι τὴν Τρίτην, πανηγυρίζοντος τοῦ ἱεροῦ γαῦ τῆς παιδαφάτου καὶ σεβασμίας ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ μονῆς τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Καροιοικισσῆς, τὴν θείαν καὶ ἱερὰν ἐν αὐτῷ λειτουργίαν θέλει ἐπιτελέσαι ἡ Α. Π. ὁ ἅγιος Σελευσίου κ. Γερμανὸς Στριόπουλος, ὅστις θὰ χοροστατήσῃ καὶ κατὰ τὸν ἑσπερινόν. Οἱ πάντες δὲ θέλουσι προσέλθει εἰς τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς παναρχίας ταύτης ἱερᾶς μονῆς, ὅπως ἀρτυθῶσι τὴν χάριν τῆς δωσούως πατριάρχας καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνας, ἧς τευχάται ἐν τῶν πολυτιμωτέρων κειμηλίων τῆς χριστιανισμοῦ.

Ἄστερα Ὁρστανὰ Πέραν. — Οἱ ὀμογενεῖς ὑπάλληλοι τοῦ ξηνοδοχεῖου «Τοκατλίου» προσέφερον, διὰ τοῦ κ. Βιλίτσου, γρ. 250 Ὀμοίως δ κ Λαζαρο Φαγκο ἀφιλοκερδῶς ὕψους 100 μέτρων, οἱ δὲ κύριοι Π. Τσαούσογλου καὶ Ἰωάνν Πίγκος ἀνὰ 500.

Συσσίτιον Φαναρίου. — Εἰς τὴν Μ. Πρωτοσυγκλητικῆν προσέφερον ἡ κ. Ἐθνημια Τερζιακίδου γρ. 20, καὶ οἱ κύριοι Γεώργιος Κεσιμίδης 100, Π. Καρόπουλος 50, Μιλτιάδης Θεοχάρης 20, Κλαυδιδης, φαρμακοποιός, 50, Πρόδρομος Χαριτόπουλος 100, ἡ οἰκογένεια Μελαγχρονοῦ, ἱατροῦ, 300, ἡ εἰσαγία Καρατίου Κόλλου 100, καὶ ἡ εἰσαγία Μπομόντη 300.

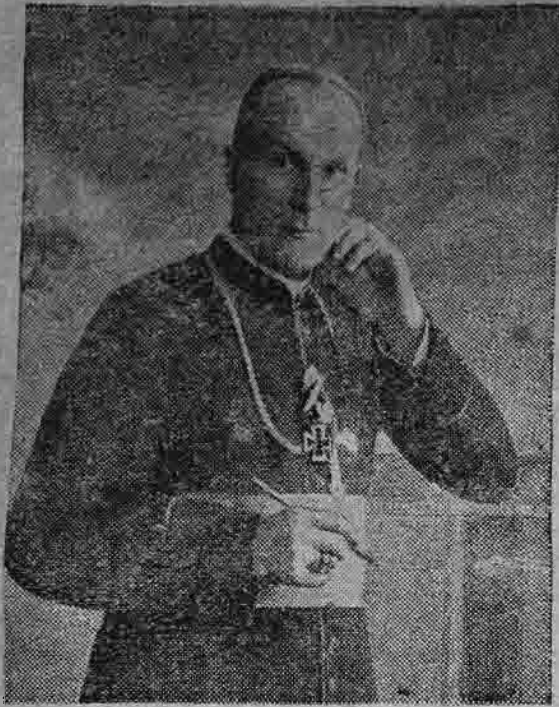
Συσσίτιον Βαλατᾶ. — Διὰ τῆς Μ. Ἀρχιεπισκοπίας προσέφερον: οἱ κύριοι Υἱοὶ Χαροῦ Γεωργιόπουλου γρ. 300, ὁ κ. Γεώργ. Ἀθανασιάδης 200, καὶ οἱ κύριοι Γεώργ. Πυρῶλης, Γεώργ. Τζιβανόπουλος, Ἀλέξιος Γ. Σούρλας, Χ' Ἰωσήφ Καρακασογλου, Νικόλ. Νικολίδης, Πρόδρ. Τριλλόπουλος, ἐκὼνυμος καὶ ἡ κοινότης Βαλατᾶ ἀνὰ 100, ἀνώνυμος 500, Ἀπόστο. Παντζαλῆς 200, Ἰωάνν. Περούδης, διὰ χειρὸς Ἰωσήφ Ἰωσφίδου, 200, ἀνώνυμος ἐκ Κυπαρισσᾶ 100, Στέφ. Σίμωγλου 100, Ἰωάνν. Μαλλινόπουλος 100, Γεώργ. Κεσιμίδης, 100, ἀνώνυμος 60, καὶ Ἰωάνν. Ἰωαννίδης, Ἄβρ. Ἐπένογλου καὶ Παντ. Καρόπουλος ἀνὰ 50.

Συσσίτιον Ἀγίας Τριάδος Χαλκηδόνος. — Προσέφερον οἱ κύριοι Χ' Ἰωάννης Σταυρίδης γρ 146, Χρῆστος Βαβάκογλου 200, ἀνώνυμος, διὰ τοῦ ἀγίου Λεῦκης, 500 καὶ ἀνώνυμος, διὰ τοῦ κ. Ἀναστ. Γιάνκογλου, 100.

Ἑλληνογαλλικὴν Παρθενωγωγείον «Ὁ Ἐλικῶν» (Πέραν, Σαμῆς - Ἀγός. 22). — Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς 18 τρέχοντος, γίνονται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ σχολῇ, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 2—4 μ. μ., ἢ δὲ ἐναρξῆς τῶν μαθημάτων γενήσεται τῇ 1 Σεπτεμβρίου.

ΑΓΟΡΑ ΟΙΚΙΑΣ. Ὁ ἔχων εἰσιὸν πρὸς πώλησιν ἐκ 4-5 δωματίων μετ' ἀρκετοῦ κήπου ἐν Γενή-κασί, Θεσσαλίας, Βουγιόκ-δερσ ἢ Γενή-μοχαλέ, ἀπευθυνθήτω εἰς τὸ ἐν τῇ δὲφ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης βιβλιοπωλεῖον τοῦ Σουρῆ ἱεφέντη (ὅπὸ τὰ στοιχεῖα 3.) διὰ τοχυδρομικοῦ δελταρίου.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά, ὅς καὶ τὸ περιώνυμον ἠδύποτον: Ἐτριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου εἰς τὰς ἀποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ ἐν Γαλατῆ, Θεσσαλονίκῃ, 88—90, Τηλέφ. 1106.

Ο νεώστι διορισθείς αρχιεπίσκοπος του Μονάχου Dr Michael Faulhaber.

Γερμανικόν ιππικόν.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Ριζική λύσις.

Είς τὰς εξετάσεις μαγειρικής σχολῆς.
— Εἰπέ μοι, ἐρωτῶ ἡ διδάσκαλος, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κρατήσωμεν ὄρεσθρον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὸ πρόβατον κρέας;
— Μὴ σφάζοντες τὸ πρόβατον!

Τί ζητεῖ ὁ καθείς.

Συγγραφεὺς τις, δυσμενῶς διακεκίμενος ἐναντίον ἄλλου, ἐπίσης συγγραφέως, στυλιανῆσαι αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἤθελε νὰ τὸν ἐμπαίξῃ.
— Πάντες γινώσκουσι, τῷ εἶπεν, ὅτι, συγγράφων, ἀποβλέπεις εἰς ἀπόκτησιν ἀργυρίου, καὶ μόνον ἀργυρίου.
— Σὺ δέ, κύριε, τί ἐπιζητεῖς;
— Τὴν τιμὴν, καὶ μόνον τὴν τιμὴν.
— Τοτε, φίλε μου, διατί δὲν εὐρίσκεις λογικόν, ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἀργάζεται πρὸς ἀπόκτησιν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον στερεῖται;

Δὲν ὑπῆρχε.

Ἡ ράπτρια Π., πολλὰ κλέψασα κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματός της, ὠνευμένη τὴν Δευτέραν Παραουσιαν, καθ' ἣν παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν μεγάλη σημαία, συγκειμένη ἐξ ὄλων τῶν τεμαχίων, ὅσα εἶχεν ἰδιοποιήσῃ. Ἐκπλαγίσια, ἐξήτησεν ἔλεος, ὑποσχέσασα νὰ μὴ κλέψῃ τοῦ λοιποῦ. Τὴν πρωΐαν, ἔλθοῦσα εἰς τὸ κατάστημά της, διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τὰς μαθητευόμενας της καὶ ἀνεκόνισεν εἰς αὐτάς τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν της, ὅτι δὲν θὰ κλέψῃ τοῦ λοιποῦ.

— Ἐάν ποτε ἤθελάτε μὲ ἴδει, προσέθηκε, κλέψουσάν κἀνὲν τεμάχιον, κρύψατε: «Κυρία, ἡ σημαία!»

Ἀλλὰ, μετὰ τινα χρόνον, ὁ φόβος τῆς ράπτριας παρήλασε καὶ ἐλησμόνησε καὶ τὸ ὄνειρον καὶ τὴν ἀπόφασίν της: ἐν ᾧ δ' ἔνοπτε πολύτιμον ὄφρασμα, ὑπεξήρασε μέγα τεμάχιον. Αἱ μαθητευόμεναι ἔβρασαν εἰς αὐτὴν ἀμέσως:

— Κυρία, ἡ σημαία!

Αὕτη δὲμος εἶπε:

— Σιωπῆ, αὐτὴν ἐσκεπτόμην κ' ἐγώ: ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς πολὺ καλὰ, ὅτι εἰς τὴν σημαίαν δὲν εὐρίσκειτο τοιοῦτο ὄφρασμα.

Συναδελφότης.

Δύο λιμοκοντόροι τοῦ Πέραν διήρχοντο πλησίον γυναικός.

— Ἴδ' ἢ ἡ ὠραιότερα γυναῖκα, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε εἶδον, εἶπεν ὁ εἰς μεγαλοφάνως.

Τότε ἡ γυνὴ, ἐπιστραφεῖσα καὶ εὐροῦσα αὐτὸν ἀσχημότερον, εἶπε:

— Πόσον ἐπεθύμου, κύριε, ἀπὸ εὐγνωμοσύνης νὰ εἶπω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον διὰ σῆς!

— Ἄ! κυρία, ὑπέλαβεν οὕτως, βλέπω, ὅτι ὡς πρὸς τὰ ψεῦδη εἰμῶθα σύμφωνοι.

Εὐφυῆς πρότασις.

Φυλακισμένος τις διὰ χρεὴν, λέγει εἰς τὸν ὄφρα-λῆτην του:

— Ἐχω νὰ σὲ προταίω μίαν πρότασιν, ἡ ὁποία θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ. Ἐσκέψθη, ὅτι ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν διάγω ἐδῶ, εἶναι ὀχληρὰ καὶ πληκτικὴ. Ἐκτὸς τούτου, ἐλέγχω ἐμαυτὸν καθ' ἡμέραν, διότι σὲ κόμω νὰ διαπαιξῶ ἑκατὸν πενήντα γρόσια κατὰ μῆνα διὰ τὴν τροφήν μου. Ἐχω ἀρκετὴν λεπτότητα καὶ δὲν θέλω νὰ εἶμαι βάρος, ἀγνωσθῶν, μάλιστα, ἕως πότε θὰ παραταθῇ τούτο. Ἄκουσε, λοιπόν, τὴν πρότασίν μου. Πρῶτον νὰ μὲ ἀποφυλακίσῃς...

— Καὶ ἔπειτα;
— Ἐπειτα, ἄντι νὰ στέλλῃς εἰς τὸν ἐπιστάτην τῆς φυλακῆς ἑκατὸν πενήντα γρόσια κατὰ μῆνα, νὰ δίδῃς εἰς ἐμὲ ἑβδομητὰν πέντε μόνον.
— Καὶ ποῖαν ὀφέλειαν θὰ ἔχω ἐκ τούτου;
— Ποῖαν ὀφέλειαν! Ἀλλὰ θὰ ἐκπίπτωμεν τὰ ἄλλα ἑβδομητὰν πέντε ἀπὸ τὸ χρεὸς μου.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ

ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀμπίταν, 14—15,

ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχοῦσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὄλα τὰ εἶδη τῶν χρεωγράφων, ἐξαργυρώνει τοκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγχει ὄλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν.

Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Εἰς τὸν ἔρωτα

Τοῦ κάκου κοκορεύεσαι! Δὲν πιάν' ἡ σατιὰ σου, κατεργαράκο! Δὲν περνᾷ σ' ἐμὰς ἐδῶ ἡ μωριά σου! Μὲ τόξα, βέλη καὶ φτεροὶ πειὰ δὲν μὰς τρώς τὸ μάτι... Φέρνεις παράδες; τότε ναί! μὲ γιὰ σου καὶ σ' πολλὰ τῆ!

Φ. Σ.

Εἰς τοκογλύφον κορτοφάγον

Τὰ ζῆλα ποτεῖς, κρέας δὲν τρώς, παρὰ καρπὸς ἐλαίας: μ' ἀπ' ὄρους σου χρωσιστὲν, τοὺς τρώς ἀλύπητα τὸ κρέας.

Φ. Σ.

Ἡ μαγίσσα

Καὶ τὰ στήθια μου βαράναι καὶ τυραντιοῦμ' ἀπὸ καιρὸ, μ' ἀληθινὰ τί μοῦ συμβαίνει κ' ἐγὼ νὰ νοιώσω δὲν μπορῶ...

Μὰ χθὲς μιά μαγίσσα στή σιγάτα μὲ τόνο μουλγῆς βαθύ:

— Ἀγάπησε μιά μαυροσμάτα κ' ἐκείνη σ' ἐχ' ἀπαρηθῆ...

Ι. Θ. Σ.

Κορψαὶ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες, διὰ τὰ καπέλλα τῆς ἐποχῆς προτιμήσατε τὸ νέον κατάστημα τῆς κυρίας

ΓΑΜΕΔΑΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Ἐν Πέραν, ἐναντι τοῦ Σίγερ, ἀρ. 348.

Ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ εἶδη εἶναι τοῦ τελευταίου οὐρημοῦ, ἢ δὲ καλαισθησιᾶ ἀπαράμυλλος.